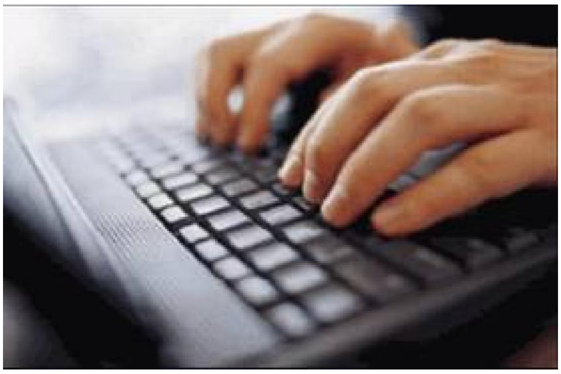
ตำราฝึกพิมพ์สัมผัส

หลักสูตรเร่งรัด ๓๐ ชั่วโมง

โดย ว. สุขศรี

วิริเยน ทุกฺขมจฺเจติ บุคคลจะล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียร

ตำราฝึกพิมพ์สัมผัส ภาษาไทย (หลักสูตรเร่งรัด)

โดย ว. สุขศรี

เวอร์ชั่น ปรับปรุงแก้ไข 26/11/59

การฝึกพิมพ์ระบบสัมผัส คือการพิมพ์โดยใช้นิ้วสัมผัสที่แป้นพิมพ์เท่านั้น ไม่ใช้ตามองที่แป้นพิมพ์ และการฝึกพิมพ์สัมผัสจนสามารถนำไปใช้งานได้จริงนั้น เป็นสิ่งที่นักเรียนต้องอาศัยความเพียรพอสมควร ปัจจัยที่สำคัญคือความเป็นคนตั้งใจจริง ใจเย็น ความเป็นคนช่างสังเกตพิจารณา อย่าใจเร็ว อย่าใจร้อน อย่าอยากเป็นเร็วๆ อย่าอยากพิมพ์ได้เร็วๆ เป็นต้นฯ นักเรียนต้องรู้จักคอยโอกาส คอยเวลา ต้องไม่ท้อถอย มิเช่นนั้นนักเรียนจะไม่สามารถเรียนจนจบหลักสูตรได้ เพราะจะเกิดความเบื่อหน่าย หรือเลิกล้มความตั้งใจไปเสียก่อน ข้าพเจ้าขอรับรองว่าหากนักเรียนมีความเพียรไม่ย่อท้อแล้ว สละเวลาให้กับการฝึกเพียงวันละ ๑ - ๒ ชั่วโมง นักเรียนก็จะสามารถพิมพ์สัมผัสได้ภายในเวลาไม่เกิน ๓๐ ชั่วโมง ส่วนความชำนาญคล่องแคล่วต่อไปนั้น ขึ้นอยู่กับความขยันหมั่นฝึกพิมพ์อยู่เสมอ นักเรียนก็จะเป็นนักพิมพ์สัมผัสที่ดีคนหนึ่งได้ และสามารถนำไปใช้งานได้จริง

อันดับแรก นักเรียนต้องฝึกตามที่ตำราบอกอย่างเคร่งครัด อย่าทำสิ่งใดนอกเหนือจากตำราเป็นอันขาด เพราะมิเช่นนั้นนักเรียนจะไม่สามารถเรียนสำเร็จได้เลย และจะไม่สามารถเป็นนักพิมพ์สัมผัสที่เก่งได้ ต่อเมื่อเรียนจนจบหลักสูตรทุกบทแล้ว จึงค่อยหาบทความอื่นนอกเหนือจากตำรามาฝึกพิมพ์ได้ เพื่อหาความชำนาญยิ่งขึ้นต่อไป

☼☼☼☼☼☼☼☼☼☼☼

บทที่ ๑

<u>แป้นเหย้า</u>

อันดับแรกให้นักเรียนรู้จักแป้นเหย้าเสียก่อน แป้นเหย้าคือ แถวของปุ่มอักษร ๘ ตัว ซึ่ง**<u>นักเรียนต้องวางนิ้วมือไว้ที่แป้นเหย้านี้เสมอ</u>** แป้นเหย้าประกอบด้วยปุ่มอักษรต่อไปนี้...

ฟ ห ก ด ่ (ไม้เอก) **า ส ว**

(อ่านว่า... ฟอ หอ กอ ดอ เอก อา สอ วอ)

<u>การวางนิ้ว</u>

ต่อไปให้นักเรียนวางนิ้วเรียงตามลำดับ ลงบนอักษรของแป้นพิมพ์ต่อไปนี้

<u>มือซ้าย</u>

นิ้วก้อย **ฟ**	นิ้วนาง **ห**	นิ้วกลาง **ก**	นิ้วชี้ **ด**

<u>มือขวา</u>

นิ้วชี้ ่	นิ้วกลาง **า**	นิ้วนาง **ส**	นิ้วก้อย **ว**

แบบฝึกหัดที่ ๑

<u>คำแนะนำ</u>

ให้นักเรียน ฝึกพิมพ์อักษรต่อไปนี้ โดยให้วางนิ้วเรียงไปตามอักษรในแถวแป้นเหย้า ห้ามวางผิดนิ้ว ห้ามพิมพ์ผิดนิ้ว ผิดหน้าที่เป็นอันขาด นิ้วใดมีหน้าที่กดอักษรตัวใดก็ต้องใช้นิ้วนั้นตลอดไป นิ้วใดวางบนอักษรใดก็ต้องใช้นิ้วนั้นเป็นตัวกดอักษรนั้น จะใช้นิ้วอื่นมากดแทนไม่ได้เป็นอันขาด

ให้นักเรียนสังเกตว่า ที่แป้นพิมพ์โดยทั่วไปตรงปุ่มอักษร **ด** และ ่ (ไม้เอก) จะมีการทำเครื่องหมายเป็นขีดนูนเล็กๆ ไว้ให้ผู้พิมพ์สัมผัสได้ใช้นิ้วชี้ทั้งสองข้างไปวางตรงนี้ได้ถูกตำแหน่ง โดยที่ตาไม่ต้องมองแป้นพิมพ์ ดังนั้นเวลาวางนิ้วชี้ให้นักเรียนฝึกหัดใช้นิ้วคลำสัมผัสที่ขีดนูนๆ นี้ แล้ววางนิ้วชี้ซ้ายทางขีดด้านซ้าย , วางนิ้วชี้ขวาทางขีดด้านขวา

ในขณะฝึกพิมพ์ **อย่ามองที่แป้นอักษร** ให้มองแต่เฉพาะแบบฝึกหัดเท่านั้น โดยวางแบบฝึกหัดไว้ที่ด้านซ้ายหรือขวาก็ได้ตามแต่ถนัด ให้พยายามจำให้ได้ว่านิ้วมือแต่ละนิ้วของเรา วางอยู่บนอักษรตัวไหน แล้วพิมพ์ไปตามแบบฝึกหัดอย่างเคร่งครัด

การกดแป้นพิมพ์นั้น ให้กดในลักษณะ “เคาะ” ไม่ใช่กดธรรมดา คือกดเร็วๆ และยกนิ้วขึ้นมาทันที อย่ากดนิ้วแช่ไว้ <u>เวลาพิมพ์ให้สติอยู่ที่นิ้ว คล้ายกับเวลาเราจับปากกาเขียนหนังสือ</u>

และสำหรับในการพิมพ์ช่องว่าง (เว้นวรรค) ให้ใช้ **นิ้วโป้งมือขวา** เคาะที่ปุ่ม **สเปซบาร์** (Space bar) ๑ ครั้ง ห้ามใช้นิ้วอื่นมาเคาะแทนเป็นอันขาด

<u>จงพิมพ์อักษรต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรค ๑ ครั้ง (ตามตัวอย่าง)</u>

ฟหกด่าสว ฟหกด่าสว ฟหกด่าสว ฟหกด่าสว ฟหกด่าสว ฟหกด่าสว ฟหกด่าสว ฟหกด่าสว

<u>คำเตือน</u> อย่ามองที่แป้นพิมพ์ ให้มองแต่เฉพาะแบบฝึกหัดเท่านั้น อย่าใจร้อน ถ้าพิมพ์ผิดไม่ต้องแก้ไข ให้พิมพ์ตัวอักษรต่อไปเลย เมื่อพิมพ์ครบ ๑๐ บรรทัดแล้วจึงค่อยมาดูว่าเราพิมพ์ผิดกี่ตัว จะได้ปรับปรุงแก้ไขตัวเองต่อไป

แบบฝึกหัดที่ ๒

<u>จงพิมพ์อักษรต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรค ๑ ครั้ง (ตามตัวอย่าง)</u>

ดกหฟ วาส่า ดกหฟ วาส่า ดกหฟ วาส่า ดกหฟ วาส่า ดกหฟ วาส่า ดกหฟ วาส่า ดกหฟ วาส่า

แบบฝึกหัดที่ ๓

<u>จงพิมพ์อักษรต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรค ๑ ครั้ง (ตามตัวอย่าง)</u>

ดากาหาสา วาสาดากา ดากาหาสา วาสาดากา ดากาหาสา วาสาดากา ดากาหาสา วาสาดากา

แบบฝึกหัดที่ ๔

<u>จงพิมพ์อักษรต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรค ๒ ที (ตามตัวอย่าง)</u>

หาฟ่าดกหก สาว่าสกวก หาฟ่าดกหก สาว่าสกวก หาฟ่าดกหก สาว่าสกวก

แบบฝึกหัดที่ ๕

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

หา หก สาว ฟาว วาด กาว กด ฟก ว่าว ด่า สวด หาว สาว วาว

<u>คำเตือน</u> อย่ามองที่แป้นพิมพ์ ให้มองแต่เฉพาะแบบฝึกหัดเท่านั้น อย่าใจร้อน ถ้าพิมพ์ผิดไม่ต้องแก้ไข ให้พิมพ์ตัวอักษรต่อไปเลย เมื่อพิมพ์ครบ ๑๐ บรรทัดแล้วจึงค่อยมาดูว่าเราพิมพ์ผิดกี่ตัว จะได้ปรับปรุงแก้ไขตัวเองต่อไป

แบบฝึกหัดที่ ๖

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

วาวสาว หาวกาว ดาวหาด หวาดด่า ว่าดก ห่าฟาก กากส่า

<u>คำเตือน</u> อย่ามองที่แป้นพิมพ์ ให้มองแต่เฉพาะแบบฝึกหัดเท่านั้น อย่าใจร้อน ถ้าพิมพ์ผิดไม่ต้องแก้ไข ให้พิมพ์ตัวอักษรต่อไปเลย เมื่อพิมพ์ครบ ๑๐ บรรทัดแล้วจึงค่อยมาดูว่าเราพิมพ์ผิดกี่ตัว จะได้ปรับปรุงแก้ไขตัวเองต่อไป

บทที่ ๒

ฝึกก้าวนิ้ว

การก้าวนิ้ว คือการพิมพ์โดยก้าวนิ้วไปพิมพ์อักษรในแถวอื่น นอกเหนือจากแถวของแป้นเหย้า โดยมีหลักการสำคัญว่าเมื่อก้าวนิ้วไปเคาะอักษรในปุ่มใดแล้ว ต้องรีบก้าวนิ้วนั้นกลับมาวางที่แป้นเหย้าในตำแหน่งเดิมเสมอ ห้ามแช่นิ้วไว้ และห้ามก้าวนิ้วผิดหน้าที่ ผิดตำแหน่งเป็นอันขาด นิ้วใดมีหน้าที่เคาะอักษรใดก็ต้องใช้นิ้วนั้นเคาะอักษรตัวนั้นเสมอ จะใช้นิ้วอื่นเคาะแทนไม่ได้ โดยให้สังเกตว่าเราต้องก้าวนิ้วไปไกลขนาดไหนจึงจะก้าวได้ตรงปุ่มอักษรพอดี ไม่ผิดตำแหน่ง โดยที่ตาเราไม่ได้มอง

การวางนิ้ว ให้นักเรียนรู้หน้าที่ของนิ้ว ที่จะก้าวลงบนอักษรต่อไปนี้ **ห้ามใช้ผิดนิ้วเป็นอันขาด** โดยเมื่อก้าวไปเคาะอักษรแล้ว ต้องรีบก้าวกลับมาวางที่แป้นเหย้าตามเดิมเสมอ

มือซ้าย

นิ้วชี้ **เ** (สระเอ)			

มือขวา

นิ้วชี้ ้ (ไม้โท)	นิ้วก้อย **ง**		

แบบฝึกหัดที่ ๗

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ ๑ ที

ฟ้ากว้าง ห้าหก เสกเวก วงดวง กวดด้วง หาวเงก

แบบฝึกหัดที่ ๘

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด

ง่วงเหงา เด้งฟ้า ฟ่างฟาว ง้าวสาว ง้างหาด เสวก

แบบฝึกหัดที่ ๙

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด

เฟาเฟา เดาเหา เกาเสา เว้าสาว วางห้าว เวงเว้า

บทที่ ๓

<u>ฝึกก้าวนิ้วข้ามแถว</u>

ต่อไปเป็นการก้าวนิ้ว ไปพิมพ์ในปุ่มพิมพ์แถวบน โดยต้องยึดหลักสำคัญไว้ว่า เมื่อก้าวนิ้วไปเคาะอักษรใดแล้ว ต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่แป้นเหย้าตามเดิมอยู่เสมอ

<u>การวางนิ้ว</u> ให้นักเรียนรู้หน้าที่ของนิ้ว ที่จะก้าวลงบนอักษรต่อไปนี้ **<u>ห้ามใช้ผิดนิ้วเป็นอันขาด</u>** โดยเมื่อก้าวไปเคาะอักษรใดแล้ว ต้องรีบก้าวกลับมาวางที่แป้นเหย้าตามเดิมเสมอ

<u>มือซ้าย</u>

นิ้วก้อย **ๆ**	นิ้วนาง **ไ**	นิ้วกลาง **ำ** (สระอำ)	นิ้วชี้ **พ ะ**

<u>มือขวา</u>

นิ้วชี้ **ั ี**	นิ้วกลาง **ร**	นิ้วนาง **น**	นิ้วก้อย **ย บ ล**

แบบฝึกหัดที่ ๑๐

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ ๒ ที</u>

ไกลๆ ไหวๆ น้ำไส พระไว รักยาย รีๆ นางสาว นกสวย ลีลา บ้านไหน

แบบฝึกหัดที่ ๑๑

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ ๒ ที</u>

ลาดยาง งงงวย หวยนายดำ เราไฟ เพลงลาว ไวๆ พดด้วง ลำนำ ฟ้าสวย เล่นไพ่

แบบฝึกหัดที่ ๑๒

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

พร่ำๆ ลายพราง ยางลบ กลบหน้า เสกสรร บันดาล ดักไก่ ลำไย เฟะฟะ ระวัง

แบบฝึกหัดที่ ๑๓

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

ยับยั้ง หย่าร้าง หางหยาบ รางวัล บันยะบันยัง ละวาง รบกลางสวน บั้งไฟ เกเร เนานาน

แบบฝึกหัดที่ ๑๔

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

พวกพาล เกะกะ เหะหะ เงกง่วง หวงสาว พี่สาว น้าสาว ยังเยา ด่าเรา สี่เสา ลาดเลา

แบบฝึกหัดที่ ๑๕

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

ดำกว่าเรา เหาพี่เยา กร่างกราด วาดสร้าง สระน้ำ บ้านบัว ฟักบวบ รวบหาง ย่างเหยาะ

<u>คำเตือน</u> ห้ามใช้นิ้วผิดหน้าที่เป็นอันขาด ใจเย็น ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องอยากเป็นเร็วๆ พยายามพิมพ์ให้ถูกต้องเข้าไว้ แล้วความเร็วจะตามมาเองภายหลัง

แบบฝึกหัดที่ ๑๖

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

ลานวัด ห้างดี เพลงเพราะ เงาะดำ ระบำ ลำนำ นั่งนับ นักการ กรรไกร ไฟฟ้า เพราะดี

☯☯☯☯☯☯☯☯☯

บทที่ ๔

ฝึกก้าวนิ้วข้ามไปแถวบน

ต่อไปเป็นการก้าวนิ้ว ไปพิมพ์ในปุ่มพิมพ์แถวบนอีกระดับหนึ่ง โดยต้องยึดหลักสำคัญไว้เช่นเดิมว่า เมื่อก้าวนิ้วไปเคาะอักษรใดแล้ว ต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่แป้นเหย้าเดิมอยู่เสมอ

การวางนิ้ว ให้นักเรียนรู้หน้าที่ของนิ้ว ที่จะก้าวลงบนอักษรต่อไปนี้ **ห้ามใช้ผิดนิ้วเป็นอันขาด**

มือซ้าย

นิ้วก้อย **/**	นิ้วนาง **-**	นิ้วกลาง **ภ**	นิ้วชี้ **ถ** ุ (สระอุ)

มือขวา

นิ้วชี้ ึ (สระอึ) **ค**	นิ้วกลาง **ต**	นิ้วนาง **จ**	นิ้วก้อย **ข ช**

แบบฝึกหัดที่ ๑๗

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด

ตัวเลข ห้า/หก บ/ช หนึ่ง-สี่ ภักดี ถ้ำลึก คึกคัก ตักน้ำ จำพราก ขากถุย ชุ่ยจัง

แบบฝึกหัดที่ ๑๘

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด

พระ/ชี พี่-น้า ภัสดา สำเภา ขี้เถ้า เหาบนหัว คุกตะราง จ้าง/วาน ข้างหน้า ช้างพลาย

แบบฝึกหัดที่ ๑๙

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด

ตึกร้าง จึงดี ขึ้งเคียด ยัดเยียด เกลียดเรา ไข่เหา สีดำ ตำรวจ ชะดีชะร้าย ขว้างจักร

แบบฝึกหัดที่ ๒๐

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด

ควัก/ล้วง ขวักไขว่ คว้าน้ำเหลว กระตุก จัดจ้าน จน/รวย น้ำไหล ไฟสว่าง ชกหัว กลัวจ่า

แบบฝึกหัดที่ ๒๑

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

พระเพลา กร้านดำ ตำครก ยกกระได รับ-จ่าย ขับขี่ ขี้เหนียว เชี่ยวกราก ลากไถ ควายดำ

แบบฝึกหัดที่ ๒๒

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

ถ้ำลึก พระ-นาง ตำตา ตกรถ เต่านา ถ้าเรา รักร้าว ไถนา ตุบตับ ยักย้าย ถ่ายเสีย

แบบฝึกหัดที่ ๒๓

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

ชึกชัก จับจ่าย คึกๆ หนาวดี พุกพรุน ตะลาน จะพบ สบตา ไขขาน บันได ไฟเสีย

✍✍✍✍✍✍✍✍✍

บทที่ ๕

ฝึกก้าวนิ้วข้ามไปแถวล่าง

ต่อไปเป็นการก้าวนิ้ว ไปพิมพ์ในปุ่มพิมพ์แถวล่าง โดยต้องยึดหลักสำคัญไว้เช่นเดิมว่า เมื่อก้าวนิ้วไปเคาะอักษรใดแล้ว ต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่แป้นเหย้าเดิมอยู่เสมอ

__การวางนิ้ว__ ให้นักเรียนรู้หน้าที่ของนิ้ว ที่จะก้าวลงบนอักษรต่อไปนี้ **ห้ามใช้ผิดนิ้วเป็นอันขาด**

__**มือซ้าย**__

นิ้วก้อย **ผ**	นิ้วนาง **ป**	นิ้วกลาง **แ**	นิ้วชี้ **อ** ิ (สระอิ)

__**มือขวา**__

นิ้วชี้ ื (สระอือ) **ท**	นิ้วกลาง **ม**	นิ้วนาง **ใ**	นิ้วก้อย **ฝ**

แบบฝึกหัดที่ ๒๔

__**จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด**__

ผีมา ปลาบิน แผนลวง แอกไถ ผิดใจ ปีนไว ไทยดำ รำพัน ไหมไทย ไฝฝ้า เสื้อกันหนาว

แบบฝึกหัดที่ ๒๕

__**จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด**__

ม้าไว หอยมุก ใจดำ ฝักฝ่าย ผ้าฝ้าย น้ำผึ้ง ปลิงเกาะ ปลาแดก อกเดาะ เราะราน ปิดข่าว

แบบฝึกหัดที่ ๒๖

__**จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด**__

มิดชิด ติดตาม ถามไถ่ เบื่อหน่าย ตายใจ เสือมา เผ่นหนี ดีกว่า แทะแรง แสงเยอะ เถอะนะ

แบบฝึกหัดที่ ๒๗

__**จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด**__

ใช้เงิน เดินตาม สามารถ ปรารถนา หาบของ ถามหา กราบกราน มาม่า ไวไว ให้ใจเรา

แบบฝึกหัดที่ ๒๘

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

ค้างเติ่ง แผ่หลา ห้า-หก ยกกระบัด สัจวาจา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แลบลิ้น ปลิ้นตา ง้างปาก

แบบฝึกหัดที่ ๒๙

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

ออกไป อิดเอื้อน ออดอ้อน ออดแอด ยอกย้อน ตำรา ทำไม ใครทำ ที่ไหน ไหปลาร้า เรือใบ

<u>คำเตือน</u> อย่ามองที่แป้นพิมพ์ ให้มองแต่แบบฝึกหัด ห้ามใช้นิ้วผิดหน้าที่เป็นอันขาด ใจเย็น ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องอยากเป็นเร็วๆ พยายามพิมพ์ให้ถูกต้องเข้าไว้ แล้วความเร็วจะตามมาเองภายหลัง

แบบฝึกหัดที่ ๓๐

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ จบ</u>

เฟอะฟะ ผักดอง ผลไม้ กินข้าว พิภพ กินบนเรือน ขี้รดหลังคา ตาสับปะรด เสือปืนไว
เรือจ้าง ภาสกร พรรคพวก การเมือง

แบบฝึกหัดที่ ๓๑

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ</u>

ป้าใสแกมีใจดี แกมีนา มีสวน มีนกมีไม้ แกไปหาตามีที่ในสวน แกวานให้ตามีปีนต้นมะพร้าวในสวน ตามีเอาลิงมาช่วยปีน เพราะอาการไม่ค่อยดี ตามีหน้ามืด ป้าใสหายาลม ยาหม่องมาให้ตามีดม ลิงมันหัวเราะตามีที่ปีนไม่ไหว เกิดมาแล้วต้องทำร่างกายให้ดี ออกกำลังกายเสมอ อย่าเกียจคร้านการทำงาน เพราะมันคืออบายมุขนั้นไม่ดีเลย

แบบฝึกหัดที่ ๓๒

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ</u>

พระหนึ่ง เดินทางมาแต่ไกล เจอนางสาวคนหนึ่งกำลังตักน้ำ พระท่านเกิดกระหายน้ำ จึงหยุดขอน้ำ ท่านกล่าวว่า น้องนาง อาตมาขอน้ำจากน้องนางหน่อยเถอะนะ อาตมาเดินทางมาจากที่ไกล อาตมากระหายน้ำเหลือกำลัง ถ้าน้องนางจะมีเมตตา จงเทน้ำลงในบาตรของอาตมานี้เถิด นางนั้นกล่าวว่า ได้สิท่าน จะเทน้ำให้ท่านดื่มกินแก้กระหาย พระดื่มน้ำแล้วกล่าวว่า จงสุขเถิดนะน้องนาง อาตมาจะเดินทางต่อไปแล้ว นางนั้นรับพรด้วยเมตตา

แบบฝึกหัดที่ ๓๓

จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ

ช่วงนี้ลมหนาวมาเยือนแล้ว ลมพัดมาแต่ไกล ทำให้หนาวสั่น จงทำร่างกายให้อบอุ่น อย่าให้อ่อนแอ มิเช่นนั้นอาจจะไม่สบายไปได้ งานบันเทิงยังมีอีกมาก หากอยากไปเที่ยว จงขวนขวายทำงาน หางานหาการทำ เพื่อให้ได้เงินมามากๆ หากอยากได้เสื้อใส่สีสวยๆ ไปอวดใครๆ จงขยันทำงาน ที่บึงแม่น้ำกลางลานวัด มีงานลอยกระทง งานทุ่งดอกทานตะวันบาน งานรื่นเริงอีกมากมาย จงอย่ารอช้า รีบไปเสียไวๆ ได้เพื่อนสนุกสนาน เที่ยวพอสมควรแล้ว กลับมาทำงานต่อไป ด้วยความสุขใจ

แบบฝึกหัดที่ ๓๔

จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ

นักเลงเล่นการพนัน เข้ามาในวัด เอาเหล้ายาปลาปิ้ง มาดื่มมากินกันสนุกสนาน ส่งเสียงเอะเอะรบกวนพระเจ้า พระ-แม่ชี จะทำกิจวัตร เล่นไพ่ เล่นการพนัน ไม่ดีเท่าไหร่ ทำให้เสียเงินเสียทองบางทีถึงกับชกตี เตะต่อยกันพัลวัน บางคนหัวร้างข้างแตก บางคนถึงกับตาย คนเราไม่ต้องเล่นการพนัน ไม่ติดยาเสพติด จะดีเสียกว่า เกิดมาแล้วต้องสร้างความดี ให้มีคนเคารพนับถือ ให้มีบารมีติดตัวตลอดไป ไม่ใช่มาสร้างความไม่ดี แล้วคนภายหลังต้องมาเสียใจ ที่ได้เกิดมามีพ่อมีแม่ที่ไม่ดี มีนิสัยไม่ดี จงทำดีอย่าให้ครอบครัวแตกแยก และสังคมมีความสุข

แบบฝึกหัดที่ ๓๕

จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ

ตาอินกะตานา หาปลาเอามากินกัน ได้ปลาทุกวัน รักกันเอามาปันกันไป หาปลามานมนาน หาปลามาบานตะไท จนแม้ใครๆ มีน้ำใจไมตรีปรีดา แต่แล้ววันหนึ่ง ตาอินกะตานา แย่งหัวปลาหางปลากันเกรียว ตาอินกะตานา ร้องไห้จริงๆ เลยเชียว ตาอีกคนหนึ่งมาเอาพุงปลาเพียวๆ ไปกินเสียแล้ว

แบบฝึกหัดที่ ๓๖

จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ

ยายน้อยจะไปหาหมอ แกเดินไปหาหมอที่คลินิก แกเจอหมอแล้ว แกเข้าไปถามหมอ ว่าแกไม่สบายมาก แกอยากจะได้ยาไปกิน หมอถามยายน้อยว่า ยายมีอาการอย่างไร ยายน้อยตอบว่าวิงเวียนหัวเสมอ หมอจึงหันไปเขียนใบสั่งยา แล้วหมอเอาก้อนหินมาทับใบสั่งยาไว้ แล้วบอกกับยายน้อยว่า ยายเอายานี้ไปกินนะ จะได้หายไวๆ แล้วหมอเดินออกไปกินข้าวกลางวัน ยายน้อยจึงหยิบก้อนหินก้อนนั้นมาใส่ถุง แล้วเดินกลับบ้านไป เอาก้อนหินไปต้มกิน แกกินเท่าไหร่ ๆ ไม่หายสักที ยายน้อยจึงกลับไป

หาหมออีกครั้ง ว่าหมอเจ้าขา ทำไมอีชั้นไม่หายสักที ยาที่หมอให้มากินเท่าไหร่ไม่หายสักที แล้วยายน้อยหยิบก้อนหินออกมาวางให้หมอ หมอตกใจ พร้อมกับหัวเราะ ที่ยายน้อยช่างไม่เข้าใจเอาเสียเลย จึงรีบจัดยาให้ยายน้อยใหม่ ให้แกนำกลับไปกินที่บ้าน คราวนี้คงจะหายเสียที

แบบฝึกหัดที่ ๓๗

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ</u>

ชาวนาเมื่อสมัยก่อน เขาใช้ควายไถนากันทั้งนั้น เพราะสมัยนั้นยังไม่มีรถไถ การที่จะไถนาพลิกแผ่นดินให้ได้นั้น ต้องมีความเพียรพยายามมากมาย กว่าจะไถได้แต่ละไร่นั้นไม่ใช่ง่ายๆ เลย เมื่อไถนาแล้ว ต้องนำข้าวมาหว่านลงไปในนา เพื่อให้ข้าวมีรวงออกมา เกี่ยวด้วยเคียว แล้วนำมามัดรวมกัน ก่อนที่จะหาบไปรวมกัน แล้วนำไปนวดข้าว ด้วยการให้ควายย่ำบ้าง หรือด้วยเท้าคนย่ำบ้าง ด้วยการฟาดบ้าง หรือบางทีใช้เครื่องนวดข้าว มีใบพัดหมุน ใช้มือหมุนแรงๆ ใบพัดจะตีข้าวออกมาไหลรวมกัน แล้วชาวนาจึงจะนำข้าวที่นวดแล้วนั้น ไปสีอีกทีหนึ่ง แล้วจึงได้ข้าวสารมาให้เราได้หุงกินกัน ช่างยากลำบากหนักหนา กว่าจะมาได้ข้าวสารมา ดังนั้นพวกเรา จึงควรมีใจคิดด้วยว่าข้าวมีค่าอย่าทิ้งขว้าง กินให้หมดอย่าให้เหลือ อย่าทิ้งให้เสียไปเปล่าๆ นอกจากเราจะได้ชื่อว่าช่วยชาติแล้ว เรายังได้ชื่อว่าช่วยประหยัดเงินทองของเรา ไม่ให้เสียไปเปล่าๆ อีกด้วย

แบบฝึกหัดที่ ๓๘

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ</u>

พิภพมัจจุราช คือสถานที่ทำร้ายคนที่มีบาปติดตัว คนที่ไม่ทำความดีงามไว้ในสมัยที่เกิดมา เมื่อตายแล้วจึงต้องไปเกิดในพิภพมัจจุราช คือต้องตกนรก ภพที่น่ากลัวที่สุด ดังนั้นเราจึงควรทำความดีไว้ให้มากๆ เมื่อตายแล้วจะได้ไม่ไปตกนรก และจะได้ไปในที่ดีๆ เมื่อเกิดมาใหม่จะเกิดมามีหน้าตาหล่อ หรือหน้าตาสวย มีเงินทองมากมาย ทำให้สบายไม่ตกระกำลำบาก เกิดมาสบาย มีกินมีใช้ ไม่ค่อยขาดแคลน นกนางนวล นอนนิ่งในน้ำ ตาตี่ไต่ต้นตาล ตาตี่ตกต้นตาล ตอตาลตำก้นตาตี่ตาย เมื่อมั่งมีมากมายมิตรหมายมอง เมื่อมัวหมองมิตรมองเหมือนหมาหมา เมื่อไม่มีหมดมิตรมุ่งมองมา เมื่อมอดม้วยแม้หมาหมาไม่มามอง

⬀⬀⬀⬀⬀⬀⬀⬀⬀

บทที่ ๖

การฝึกกดปุ่ม ชิฟ (Shift)

ต่อไปเป็นการพิมพ์อักษรที่อยู่แถวบนของแต่ละปุ่ม ซึ่งต้องใช้การกดปุ่มชิฟ (Shift) มาช่วย จึงจะสามารถพิมพ์อักษรได้ การกดปุ่มชิฟนั้น ให้ใช้ **นิ้วก้อย** กดเท่านั้น ห้ามใช้นิ้วอื่นกดแทนเป็นอันขาด

ให้สังเกตว่า ปุ่มชิฟจะมีอยู่สองข้าง คือชิฟข้างซ้าย และชิฟข้างขวา โดยมีหลักการกดดังนี้

เมื่อต้องการพิมพ์อักษรที่ต้องพิมพ์ด้วย **มือซ้าย** ให้ใช้นิ้วก้อยขวา กดปุ่มชิฟ **ข้างขวา**
เมื่อต้องการพิมพ์อักษรที่ต้องพิมพ์ด้วย **มือขวา** ให้ใช้นิ้วก้อยซ้าย กดปุ่มชิฟ **ข้างซ้าย**

โดยให้กดชิฟค้างไว้ แล้วจึงกดพิมพ์ตัวอักษรที่ต้องการ เมื่อพิมพ์แล้วจึงปล่อยปุ่มชิฟ แล้วก้าวนิ้วก้อยกลับไปวางในตำแหน่งแป้นเหย้าตามเดิม

เช่น เมื่อจะพิมพ์อักษร **ฆ** ให้กดปุ่มชิฟด้วย **นิ้วก้อยขวา** ค้างไว้ แล้วใช้นิ้วนางซ้ายกดอักษร **ฆ**

โดยต้องยึดหลักสำคัญไว้เช่นเดิมว่า เมื่อก้าวนิ้วไปเคาะอักษรใดแล้ว ต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่แป้นเหย้าเดิมอยู่เสมอ

การวางนิ้ว ให้นักเรียนรู้หน้าที่ของนิ้ว ที่จะก้าวลงบนอักษรต่อไปนี้ โดยใช้ปุ่มชิฟช่วย **ห้ามใช้ผิดนิ้ว ผิดหน้าที่เป็นอันขาด**

มือซ้าย

นิ้วก้อย **ฤ**	นิ้วนาง **ฆ**	นิ้วกลาง **ฏ**	นิ้วชี้ **โ ฌ**

มือขวา

นิ้วชี้ ๘ (ไม้ไต่คู้) + (ไม้จัตวา)	นิ้วกลาง **ษ**	นิ้วนาง **ศ**	นิ้วก้อย **ซ .** (จุด)

แบบฝึกหัดที่ ๓๙

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ ๒ ที

ฤา ฆา ฏา โด ก็ เฌอ ก๋า ษา ศา ซา .

แบบฝึกหัดที่ ๔๐

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

ฤามี ฆาตกร ปฏิบัติ โตมาก เฌอ ฌาน ปฏัก

แบบฝึกหัดที่ ๔๑

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

ก็ได้ ก๋ากั่น รากษส ศกนี้ ซ่านัก จบกัน.

แบบฝึกหัดที่ ๔๒

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

ฤทัย ระฆัง ปฏิบัติ โดยการ ฌอน เฌอมา เห็นใจ เดี๋ยวมา ฤาษี ศาลา โซ่ตรวน ช.ช้าง

แบบฝึกหัดที่ ๔๓

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ บรรทัด</u>

หฤทัย ฤามี ฤาทัย คฤหบดี ฆ่ายุง ปฏิบัติ โตเต็ม โต้คลื่น อ๋าเอ็ง โศกเศร้า ซ่านัก ษ.ฤาษี

แบบฝึกหัดที่ ๔๔

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๓ จบ</u> (เมื่อต้องการย่อหน้า ให้กดปุ่ม Tab)

มีพระฤาษีตนหนึ่ง เดินทางเข้ามาในพระนคร วันหนึ่งพระราชาเสด็จออกมาเห็นเข้า จึงทรงเกิดความเคารพในพระฤาษี จึงได้นั่งสนทนากับพระฤาษีนั้น พระราชาตรัสถามว่า ท่านมีความคิดอย่างไรจึงได้ออกบวชตั้งแต่ยังหนุ่ม ผมของท่านยังดำสนิท ท่านยังสามารถรื่นเริงในกามทั้งหลายได้ แต่ทำไมท่านจึงสละบ้านเรือนออกบวช เป็นบรรพชิตเช่นนี้

พระฤาษีตอบพระราชาว่า ถวายพระพร อาตมาภาพได้เห็นความไม่เที่ยงแท้ของสังขารทั้งปวง ความไม่จีรังในวัยและสมบัติทั้งหลาย อาตมาภาพจึงได้ออกบวชเป็นบรรพชิต วัยของคนเราสิ้นไปตามคืนและวัน ทุกคนต้องแก่ต้องตาย มัวแต่หาความสุขจากสิ่งไม่เที่ยงทั้งหลายไปทำไม อาตมาภาพต้องการแสวงหาซึ่งทางหลุดพ้น จากสังขารที่นำมาซึ่งความทรมานทั้งหลาย เหตุนี้แหละมหาบพิตร อาตมาภาพจึงได้สละบ้านเรือน ออกบวชแสวงหาทางพ้นจากวัฏฏสงสารทั้งหลาย.....

แบบฝึกหัดที่ ๔๕

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๓ จบ</u>

นายโคฆาต เป็นคนมีอาชีพเลี้ยงโคไว้ฆ่า วันหนึ่งนายโคฆาตเดินถือปฏัก (อ่านว่า ปะ-ตัก) คือ ไม้มีปลายเหล็กแหลมสำหรับแทงโคที่ดื้อ แกเดินไปที่ศาลาหลังหนึ่ง พบเห็นคนจำนวนมากเดินทางมาแต่ไกล นายโคฆาตจึงได้เข้าไปสนทนาด้วย ว่าคนเหล่านั้นต้องการเนื้อไว้เป็นเสบียงสำหรับเดินทางหรือไม่ คนเหล่านั้นตอบนายโคฆาตว่าต้องการ นายโคฆาตจึงรีบหาเหล็กแหลมเตรียมมาย่างเนื้อให้คนเหล่านั้น

นายโคฆาตเดินไปเจอเด็กคนหนึ่ง จึงชวนให้มาช่วยกันย่างเนื้อที่ศาลาเล็กๆ หลังหนึ่ง เด็กจึงถามนายโคฆาตว่าจะได้เนื้อมาแต่ที่ไหน นายโคฆาตจึงตอบเด็กว่า มีแน่ๆ สักพักก็จะมี เจ้ารอที่ตรงนี้ก็แล้วกัน แล้วนายโคฆาตก็รีบเดินไปที่บ้านของตนเอง....

แบบฝึกหัดที่ ๔๖

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๓ จบ</u>

โซ่ตรวนเป็นสิ่งซึ่งนักโทษทั้งหลาย ไม่ว่าใครเป็นต้องกลัว เพราะโซ่เป็นเหล็กที่มีความหนาและหนักมาก เวลาเดินก็ต้องยกไว้ เพื่อไม่ให้โซ่บาดขาเอาได้ โซ่ตรวนมีไว้สำหรับล่ามคนซ่าๆ ทั้งหลาย ที่ชอบเกเรเป็นคนไม่ดี ระรานชาวบ้านชาวเมือง หรือคนเป็นฆาตกร เป็นต้น

เจ้าหน้าที่เขาก็ต้องปฏิบัติต่อนักโทษเสมอเหมือนกันหมด ไม่มีการยกเว้น เวลาออกไปข้างนอกเรือนจำ เขาก็ต้องล่ามโซ่นักโทษเหล่านี้เอาไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้หนีได้ เวลากลับเข้ามาในเรือนจำแล้วจึงจะถอดโซ่ให้....

แบบฝึกหัดที่ ๔๗

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๓ จบ</u>

การปฏิบัติศีล คือการถือศีล หรือที่นักปฏิบัติเรียกกันว่าถือศีล คำว่าศีลแปลว่าปกติ หมายถึงการมีกาย วาจา ที่ปกติ ไม่ไปเบียดเบียนตนเองหรือใครให้เดือดร้อน การรักษาศีลก็คือการรักษาความปกติของกาย วาจา ของเรานั่นเอง

พระฤาษีนั่งที่ศาลาอย่างสงบ น่าเลื่อมใสแท้ๆ หนวดของท่านยาว แต่มีความสงบในท่าที ดวงใจหฤทัยของท่านก็คงชุ่มเย็นแท้ๆ ท่านพระฤาษีเดินไปตักน้ำ ที่ไหลเซาะซอกซอนไปตามซอกเขา และตามหลืบเขา เย็นชื่นใจดีจริงๆ....

บทที่ ๗

ฝึกพิมพ์ก้าวนิ้ว พร้อมกับใช้ปุ่มชิฟ

ต่อไปเป็นการก้าวนิ้ว ไปพิมพ์ในปุ่มพิมพ์แถวบน โดยใช้ปุ่มชิฟ โดยต้องยึดหลักสำคัญไว้เช่นเดิมว่า เมื่อก้าวนิ้วไปเคาะอักษรใดแล้ว ต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่แป้นเหย้าเดิมอยู่เสมอ

การวางนิ้ว ให้นักเรียนรู้หน้าที่ของนิ้ว ที่จะก้าวลงบนอักษรต่อไปนี้ **ห้ามใช้ผิดนิ้วเป็นอันขาด**

มือซ้าย

นิ้วก้อย **๐**	นิ้วนาง “	นิ้วกลาง **ฎ**	นิ้วชี้ **ฑ ธ**

มือขวา

นิ้วชี้ ํ (นิคหิต) ๊ (ไม้ตรี)	นิ้วกลาง **ณ**	นิ้วนาง **ฯ**	นิ้วก้อย **ญ ฐ ,**

แบบฝึกหัดที่ ๔๘

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ

เลข ๐ “ธรรมะ” ฎีกาอาราธนา มณโฑ ธงไทย พุทธํ ธัมมํ สังฆํ ตื๊อ สามเณร เป็นต้นฯ หญิงสาว ฐานันดร ลิง, ไก่, แพะ, แกะ, สุกร, แมว

แบบฝึกหัดที่ ๔๙

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ

๐ บาท “ฎีกา” มณฑป ปฏิบัติธรรม อรหํ สังฆํ พุทธมณฑล ฯลฯ ปฏิญาณ หลักฐาน

แบบฝึกหัดที่ ๕๐

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ

ปฏิภาณ อาราธนาธรรม ขงจื๊อ เล่าจื๊อ เม่งจื๊อ ญาณํ ฯพณฯ ญาติ กฐิน ข้าว, ผลไม้, ผัก,

แบบฝึกหัดที่ ๕๑

จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๓ จบ

พุทธมณฑลเป็นสถานที่สำคัญทางพระพุทธศาสนา มีพระภิกษุ-สามเณร-แม่ชี มาปฏิบัติธรรมกันมากมาย มีการนั่งวิปัสสนาและสมาธิ กัมมัฏฐาน ภาวนาสมาบัติ โดยพระภิกษุ-สามเณร-แม่ชี เหล่านั้นได้รับหนังสือฎีกาอาราธนา ให้มาพร้อมใจกันเดินทางมาปฏิบัติธรรมเป็นเครื่องสักการะ แด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภายในพุทธมณฑล มีธงปลิวไสว ทั้งธงธรรมจักร และธงไทย

ก๋วยเจ๋ง เป็นแฟนกับอึ๊งย้ง เป็นคนมีวิทยายุทธมากมาย และแถมทั้งสองคนก็เป็นคนดีอีกด้วย ก๋วยเจ๋งชวนอึ๊งย้งไปกินก๋วยเตี๋ยวกันที่นครปฐม มีทั้งราดหน้า, ผัดไทย, ผัดกระเพราะ, ผัดซีอิ๊ว, ล้วนแล้วแต่อร่อยๆ ทั้งนั้น

แบบฝึกหัดที่ ๕๒

จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๓ จบ

พวกเราจงชวนกันปฏิญาณ รักษาศีลด้วยการละเว้น “งดเหล้าเข้าพรรษา” เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล และเราก็ยังได้ชื่อว่ารักษาตนเอง เป็นคนที่รักครอบครัว และไม่ต้องเปลืองเงินทองอีกด้วย เงินทองที่เหลือเก็บ จะได้นำไปฝากธนาคารออมสิน เอาไว้ให้เป็นทุนการศึกษา หลักฐานก็มั่นคง

หญิงสาวนางหนึ่ง แต่งตัวด้วยชุดกิโมโน สวยงามอย่างยิ่ง เพื่อต้องการเดินทางไปร่วมงานมหรสพงานหนึ่ง แต่บังเอิญระหว่างทาง หญิงคนนั้นเดินทางไปพบกับหล่มโคลนขวางทางข้างหน้า ไม่สามารถข้ามไปได้ เพราะจะทำให้ชุดกิโมโนของหล่อน ต้องเปรอะเปื้อนอย่างแน่นอน เธอมองไม่เห็นใครในบริเวณนั้น ที่จะช่วยเหลือเธอได้ เธอจึงได้แต่ยืนร้องไห้ด้วยความเสียใจ

บังเอิญมีพระภิกษุท่านหนึ่ง เป็นพระภิกษุนิกายเซ็น ของประเทศญี่ปุ่น ได้เดินทางมากับบริวารผ่านมาเห็นเข้า จึงถามเธอว่า เธอมายืนร้องไห้ทำไม หญิงสาวนางนั้นจึงตอบว่า ไม่สามารถข้ามหล่มโคลนที่ขวางทางนี้ไปได้ เพราะจะทำให้ชุดของเธอเปรอะเปื้อน พระภิกษุนั้นจึงตรงเข้าไปอุ้มหญิงสาวนั้นข้ามหล่มโคลนนั้นไปทันที แล้วนำนางไปวางที่ฝั่งตรงข้าม เพื่อเดินทางต่อไป

บริวารของท่านเห็นเช่นนั้น จึงเกิดความไม่พอใจ แต่ก็เก็บความไม่พอใจเอาไว้ พร้อมกับครุ่นคิดไม่สบายใจในเรื่องนี้เสมอ เมื่อเดินทางไปถึงจุดหมายแล้ว พากันเข้าไปพักนอน แต่ภิกษุบริวารนั้น ไม่สามารถข่มตาให้หลับลงได้ ด้วยอำนาจความฟุ้งซ่านของสภาวจิต อดรนทนไม่ได้ จึงได้เข้าไปหาแล้วถามว่า “เมื่อเช้านี้ ทำไมท่านจึงอุ้มหญิงสาวคนนั้นข้ามหล่มโคลนไปด้วยเล่า ท่านไม่ควรแตะต้องกายของสตรีมิใช่หรือ...” ท่านมองภิกษุบริวาร เห็นแววตาที่มีแต่ความไม่สบายใจ ความอัดอั้นใจ ท่านจึงตอบภิกษุบริวารว่า “ผมวางหญิงนั้นไว้ที่ฝั่งตั้งนานแล้ว... แต่ท่านทำไมยังแบกมาถึงที่นี่อีกหรือ...”

ภิกษุบริวารนั้น ก็เกิดสติ คิดได้ ว่าตนเองนั้นแบกความทรมานของใจมานานตลอดทั้งวันเพราะความยึดมั่นถือมั่นนั่นเอง ท่านจึงก้มลงกราบภิกษุนั้นทันที ด้วยความเคารพเลื่อมใส และขอบคุณที่ท่านชี้แนะ ให้ทางสว่าง....

♣♣♣♣♣♣♣♣♣

บทที่ ๘

<u>ฝึกพิมพ์ก้าวนิ้ว พร้อมกับใช้ปุ่มชิฟ (Shift)</u>

ต่อไปเป็นการก้าวนิ้ว ไปพิมพ์ในปุ่มพิมพ์แถวบนต่อไป โดยใช้ปุ่มชิฟ โดยต้องยึดหลักสำคัญไว้เช่นเดิมว่า เมื่อก้าวนิ้วไปเคาะอักษรใดแล้ว ต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่แป้นเหย้าเดิมอยู่เสมอ

<u>การวางนิ้ว</u> ให้นักเรียนรู้หน้าที่ของนิ้ว ที่จะก้าวลงบนอักษรต่อไปนี้ **ห้ามใช้ผิดนิ้วเป็นอันขาด**

มือซ้าย

นิ้วก้อย **๑**	นิ้วนาง **๒**	นิ้วกลาง **๓**	นิ้วชี้ **๔** ู (สระอู)

มือขวา

นิ้วชี้ ื (สระอื) **๕**	นิ้วกลาง **๖**	นิ้วนาง **๗**	นิ้วก้อย **๘ ๙**

แบบฝึกหัดที่ ๕๓

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ บรรทัดละ ๕ จบ</u>

๐๑๒๓๔ ๕๖๗๘๙

๑๐๒ ๒๐๒ ๓๐๓ ๔๐๔ ๕๐๕ ๖๐๖ ๗๐๗ ๘๐๘ ๙๐๙

แบบฝึกหัดที่ ๕๔

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ</u>

มีคนเดินมา ๑๐๐ คน พากันเดินมาที่ศาลาริมน้ำ แล้วจึงพากันเข้ามาพักอาศัย ในร่มเงาของศาลา มีดอกไม้สวยๆ กลิ่นหอมๆ มากมาย มีคนใจบุญมาปลูกสร้างไว้ เพื่อให้คนผ่านไปมาได้เข้ามาอาศัย สบายใจ มีส้มสุกลูกไม้เกลื่อนกล่น อย่างน้อยก็ ๕๓๒ ลูก มีทุเรียน ๓๐ ลูก มีมะม่วงมากกว่า ๑,๐๐๐ ลูก มีกล้วยหอม ๒,๐๐๐ ลูก มีกล้วยน้ำว้า ๓,๐๐๐ ลูก มีโอ่งใส่น้ำ ๒๙ ใบ มีขันน้ำ ๓๘ ใบ

คนเดินทางเหล่านั้น จึงอาศัยใช้กิน ใช้ดื่ม ใช้อาบ ได้ตามสะดวกสบาย แล้วพากันนั่งบ้าง นอนบ้าง พักผ่อนอย่างสุขใจ มีตัวอักษรเขียนอยู่ว่า เชิญทุกท่านพักผ่อนตามสบาย ขอให้ทุกท่านมีความสุข ชายคนหนึ่งจึงดึงแผ่นกระดาษออกมาอ่าน มีคำกลอน มีคำคมเขียนอยู่มากมาย มีมากกว่า ๑,๒๓๔,๕๖๗,๘๙๐ ตัวอักษร ดีแท้ๆ

บทที่ ๙

<u>ฝึกพิมพ์ก้าวนิ้ว พร้อมกับใช้ปุ่มชิฟ (Shift)</u>

ต่อไปเป็นการก้าวนิ้ว ไปพิมพ์ในปุ่มพิมพ์แถวล่าง โดยใช้ปุ่มชิฟ โดยต้องยึดหลักสำคัญไว้เช่นเดิม ว่า เมื่อก้าวนิ้วไปเคาะอักษรใดแล้ว ต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่แป้นเหย้าเดิมอยู่เสมอ

<u>การวางนิ้ว</u> ให้นักเรียนรู้หน้าที่ของนิ้ว ที่จะก้าวลงบนอักษรต่อไปนี้ **ห้ามใช้ผิดนิ้วเป็นอันขาด**

มือซ้าย

นิ้วก้อย **(**	นิ้วนาง **)**	นิ้วกลาง **ฉ**	นิ้วชี้ **ฮ** ฺ (จุดพินทุ)

มือขวา

นิ้วชี้ ์ (การันต์) **?**	นิ้วกลาง **ฒ**	นิ้วนาง **ฬ**	นิ้วก้อย **ฦ**

แบบฝึกหัดที่ ๕๓

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ จบ</u>

จงทำ (ความดี) ฉ่ำแฉะ นกฮูก พุทฺธํ ธมฺมํ สงฺฆํ

แบบฝึกหัดที่ ๕๔

<u>จงพิมพ์คำต่อไปนี้ตามแบบ ๑๐ จบ</u>

อัศจรรย์ มหัศจรรย์ ทุกข์ สงสัย? ใครหนอ? ผู้เฒ่า ว่าวจุฬา นาฬิกา ฦา

แบบฝึกหัดที่ ๕๕

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ</u>

เกิดเหตุมหัศจรรย์ ที่ประเสริฐยิ่งใหญ่ยิ่งนัก ในวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ วันนั้นเป็นวันที่พระบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ณ ควงไม้มหาโพธิพฤกษ์ พลันบังเกิดแสงสว่างเป็นที่อัศจรรย์ใจของเหล่ามนุษย์และเหล่าเทพทั้งหลาย ว่าเกิดเหตุอะไรหนอ? จึงมีแสงน่าอัศจรรย์ใจแท้ๆ พลันพร้อมกันนั้นก็บังเกิดมหาปฐพีแผ่นดินหวั่นไหว เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจของเหล่ามนุษย์และเทพเช่นเดียวกัน

ธรรมะที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้นั้น คือ “อริยสัจ ๔” อันมี ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค โดยจะอธิบายทีละอย่าง คือ ทุกข์ก็คือ ความทุกข์กาย ความทุกข์ใจ , สมุทัย คือสาเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์ , นิโรธ คือ สภาวะแห่งความดับทุกข์ทั้งปวง , มรรค คือหนทางปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ อันมีองค์ ๘ ประการ

แบบฝึกหัดที่ ๕๖

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ</u>

ตาสุข กับยายมี อยู่บ้านเลขที่ ๕/๖๗ ถนนภูมิภัทร แกทั้งสองชวนกันไปตลาด ไปซื้อนาฬิกา (เรือนใหม่) มาใส่ ดูโก้ดีพิลึก แกต้องการมีเครื่องประดับ เพราะว่าจะไปเป็นเถ้าแก่ สู่ขอหญิงสาวให้กับลูกชายของแก แกดีใจที่ลูกชายแกได้เป็นฝั่งเป็นฝาเสียที ที่อุตส่าห์เลี้ยงดูลูกมาจนเติบใหญ่

แกเดินข้ามสะพาน บังเอิญแกสองคนเดินไปเหยียบในดินที่ฉ่ำแฉะ เลอะเทอะ แกจึงรีบมาล้างเท้าที่อ่างล้างเท้า แล้วเช็ดจนแห้ง แกแหงนหน้าขึ้นบนต้นไม้ เห็นนกฮูก ๖-๗ ตัว ตาโต น่าแปลกใจ แกจึงกล่าวกับยายมีว่า “แกเห็นนกฮูกไหม?” ยายมีตอบว่า “ฉันเองก็เห็น” แกเดินต่อไปซื้อว่าวจุฬา แกกะจะไปประชันแข่งกับตาทองแข่งว่าวจุฬากับปักเป้า มันโฉบกันไปๆ มาๆ กลางอากาศ ตื่นเต้นดีแท้ๆ และยังมีว่าวดุ๊ยดุ่ยอีกอย่างหนึ่ง ที่เวลาลอยอยู่กลางอากาศ จะมีเสียงดัง “ดุ๊ยดุ่ย” อยู่ตลอดเวลา ฟังเพลินดีหนักหนา เวลามันติดลมบนแล้วมันจะค้างอยู่บนฟ้าตลอดคืน นอนฟังเสียงมันดัง “ดุ๊ยดุ่ย” ไพเราะดีแท้ๆ...

แบบฝึกหัดที่ ๕๗

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ</u>

ไดโนเสาร์เป็นสัตว์โบราณยุคดึกดำบรรพ์ มีชีวิตมาเมื่อกว่า ๖๕ ล้านปีมาแล้ว เป็นสัตว์ตัวใหญ่ บางชนิดก็กินพืชเป็นอาหาร บางชนิดก็กินเนื้อสัตว์ด้วยกันเป็นอาหาร บางชนิดก็ดุร้าย บางชนิดก็ไม่ดุร้าย ไดโนเสาร์สูญพันธุ์ไปนานแล้ว โดยนักวิทยาศาสตร์เองก็ไม่ทราบถึงสาเหตุที่แน่นอน แต่โดยส่วนมากสันนิษฐานกันว่า เกิดจากมีลูกอุกกาบาตขนาดใหญ่ พุ่งชนโลก ทำให้เกิดฝุ่นคลุ้งตลบ ลอยขึ้นไปปกคลุมบนผิวบรรยากาศของโลกนานแสนนาน ทำให้ไดโนเสาร์ไม่สามารถทนอยู่ได้ จึงพากันพร้อมใจตายไปจนหมดจนสูญพันธุ์ แต่ก็น่าแปลกใจที่ว่า ทำไมจึงสูญพันธุ์แต่ไดโนเสาร์ ทำไมสัตว์อื่นๆ ที่มีมากมายอยู่บนโลก พร้อมๆ กับไดโนเสาร์จึงไม่สูญพันธุ์ไปด้วย เช่น นกต่างๆ และสัตว์เลื้อยคลาน สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมต่างๆ มากมาย กลับยังคงอยู่ยาวนานมาจนถึงทุกวันนี้

ดังนั้น คำกล่าวของนักวิทยาศาสตร์ จึงเป็นเพียงการ “สมมุติฐาน” ขึ้นเท่านั้น เพราะในความเป็นจริงแล้ว นักวิทยาศาสตร์เองก็ไม่รู้ว่าจริงๆ แล้ว มันเกิดจากสาเหตุอะไรกันแน่ ?

นกยูงรำแพน อึ่งอ่างเป่าแคน จิ้งหรีดดีดเบส หมูป่าเป่าคาริเน็ต หมาเป่าทรัมเป็ต หมีตีตะโพน แรดเป่าสไลด์ กระต่ายร้องเพลงสากล ส่วนเต่าเป่าแซ็กโซโฟน ลิงทโมนดีดกีตาร์สโล่ว์ ดนตรีบรรเลงกระหึ่มครื้นเครงอื้ออึงสนั่น.

แบบฝึกหัดที่ ๕๘

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๕ จบ</u>

ผมก็เป็นลูกแม่อีกคนหนึ่ง ที่ซาบซึ้งพระคุณอันอุ่นเหลือ ลูกกินหมูกินปลาแม่กินเกลือ พระคุณเหลือคณานับกว่าเม็ดทราย ลูกบางคนตะโกนด่าว่าพ่อแม่ มันบาปแท้มือจะเท่าใบตาลใหญ่ ปากจะเท่ารูเข็มช่างน่าอาย เพราะบาปร้ายรุนแรงแถลงชัด บางคนรู้พระคุณอันอุ่นลึก สร้างเป็นตึกเจดีย์ถวายวัด บางคนจนเหลือแค้นแสนสาหัส ยังใส่บาตรข้าวเปล่าเฝ้าประจำ บางคนใกล้จะเป็นสงฆ์องค์พระนั่น แม่เข้าฝันดีใจได้ลาภซ้ำ เห็นผ้าเหลืองเรืองสดรสพระธรรม ลูกได้นำให้แม่แผ่เมตตา

บวชสักหนึ่งพรรษาเขาว่าสม ได้น้ำนมสามหยดเท่านั้นหนา แต่บางคนไม่บวชยังแถมด่า อนิจจาตายเป็นเปรตทุเรศจริง อย่าดูหมิ่นว่าขู่ผู้มีคุณ แล้วผลบุญจะสนองต้องทุกสิ่ง จะทำมาค้าขายสมใจจริงอย่าประวิงจงนึกตรึกตรองดู อย่าเป็นคนทรพีไม่ดีหรอก คนเขากรอกด่าแช่งแสลงหู เทพเจ้าเบื้องบนท่านย่อมรู้ ใครผิดถูกท่านดูอยู่ทุกยาม อันความจริงเป็นสิ่งที่ไม่ตาย ซื่อเอาไว้เพียงสักหนคนบ่นถามถ้าหากคดคนเขาว่าด่าประณาม เขาเหยียดหยามสาปแช่ง... เป็นแร้งกา.

แบบฝึกหัดที่ ๕๙

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๓ จบ</u>

พระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนพระภิกษุสงฆ์สาวกว่า “พวกเธอไม่ควรขุ่นเคืองเพื่อนผู้ประพฤติพรหมจรรย์” เพราะตามธรรมดา ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ทุกคน ย่อมมี “คุณวิเศษ” อยู่ในตัวบ้าง ไม่มากก็น้อย การขุ่นเคืองผู้ประพฤติพรหมจรรย์ จึงจะทำให้เป็นดั่งตะปูตรึงจิตของผู้ขุ่นเคือง มิให้บรรลุคุณความดี ไม่สามารถบรรลุอริยมรรค อริยผลได้

แมงมุมลายตัวนั้น ฉันเห็นมันสงสารเหลือทน วันหนึ่งมันถูกฝน ไหลลงจากบนหลังคา พระอาทิตย์ส่องแสงวับแวมจากไปลับตา มันรีบไต่ขึ้นฟ้า หันหลังมาทำตาลุกวาว

คุณหมอคะ หนูนอนไม่ค่อยจะหลับ กระส่ายกระสับ นอนไม่หลับมาหลายคืน ตีสองตีสามลุกขึ้นงุ่นง่านหัวใจเต้นตื่น เดี๋ยวลุกเดี๋ยวนั่งเดี๋ยวยืน สุดจะฝืนข่มตาหลับใหล

คุณหมอคะ หนูมาให้หมอช่วยตรวจ จะบีบจะนวด เชิญหมอตรวจให้ซึ้งใจ ตั้งแต่เจอหมอเมื่อตอนหมอมารักษาพิษไข้ โรคนั้นมันหายขาดไป มีโรคอะไรไม่รู้มาแซง

ล้มตัวจะหลับ ก็กลับเห็นหน้าคุณหมอ ปวดหัวปวดฟันเป็นต่อ เหมือนโรครอจะคอยฆ่าแกง กินข้าวเพียงนิด โถยังพาลผิดสำแดง กินน้ำชาก็พาแสลง กินน้ำแกงก็แสนจะกร่อย

คุณหมอคะ หนูนอนไม่ค่อยจะหลับ โรคใหม่มันทับ คอยหมอกลับมาหาหน่อย ยาฉีดยากินทั้งวิตามินหรือยาช่วยย่อย รักษาโรคคงไม่ถอย เพราะโรคมันคอยแต่คิดถึงหมอ...

มดเอ๋ยมดแดง เล็กๆ เรี่ยวแรงแข็งขยัน ใครมาทำร้ายถึงรังมัน ก็วิ่งพรูกรูทะยานกัดทันที สู้ได้หรือมิได้น้ำใจอด ทรหดกัดติดไม่คิดหนี เมืองเราใครแกล้งมาราวี จงต่อตีทรหดเหมือนมดเอย

จากไปสามปี น้องก็มีเด็กน้อยสองคน โอ้โถ..หน้ามน บ่ควรใจร้อนก่อนวัย เด็กหญิงคำหล้า อายุสิบห้าหย่อนๆ เมื่อสามปีก่อน ยังบ่ทันเติบทันใหญ่

บ่ว่าเจ้าสุกก่อนห่าม บ่หยามว่าเจ้าไวไฟ แต่อ้ายเสียใจ บ่ได้เจ้าเป็นศรีเรือน

อ้ายมาสารคาม เพราะมีความคิดฮอดเนื้อเย็น โอ้โถ...มาเห็น อกเต้นสะท้านสะเทือน ผู้เฒ่าเหลาตอก แม่เฒ่าก็ออกสุ่มปลา น้องนางคำหล้าก็อุ้มลูกน้อยสามเดือน

ได้ยินว่าผัวของเจ้า สิเมาไถล แชเชือน อ้ายเบิ่งแล้วต้องเบือน บาดลูกกะตา แสลงใจ

แบบฝึกหัดที่ ๖๐

<u>จงพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ตามแบบ ๓ จบ</u>

กลอนสอนน้อง

จากกระท่อมหลังเก่าริมเขาเขิน พี่เจริญสมาธิดำริเขียน
เพื่อเตือนน้องที่ยังกำลังเรียน ให้เสถียรในธรรมดำรงตน
ทั้งพ่อแม่มุ่งมาดปรารถนา ส่งเจ้ามาหาทางสร้างกุศล
อย่ามัวเล่นสนุกเที่ยวซุกซน สิ่งไร้ผลทั้งหลายอย่าหมายปอง
เรื่องผู้อื่นอย่าไปสนใจเขา จงเลือกเอาทางที่ไม่มีหมอง
พากเพียรเรียนจดจำนำทดลอง เห็นถูกต้องดีล้วนควรสนใจ
จงลงมือปฏิบัติฝึกหัดจิต เพื่อชีวิตอนาคตอันสดใส
มีความรู้อยู่กับตัวกลัวอะไร อยู่ที่ไหนไม่จนเหมือนทรัพย์มี
ข้อสำคัญเลือกใช้ให้ถูกหลัก เมื่อรู้จักใช้ความรู้อยู่สุขี
ทั้งโทษทุกข์ขยาดปราศไพรี สมกับที่เราหวังได้ดังจินต์
พยายามหลีกห่างหนทางผิด สิ่งเสพติดนานาอย่าถวิล
เพื่อนชักชวนอย่าไปสนใจยิน ละให้สิ้นทุกอย่างทางอบาย
เช่นการดื่มสุรายาเสพติด สิ่งมีพิษมหาอย่าปองหมาย
ทำให้คนตกยากมีมากมาย ก่อเหตุร้ายฆ่าฟันกันก็มี
ทำให้เกิดโรคาพยาธิ ทั้งถูกติผลประจักษ์เสื่อมศักดิ์ศรี
ไม่รู้จักขายหน้าจิตราคี ปัญญาที่ดีงามเสื่อมทรามลง
เที่ยวกลางคืนไม่ดีล้วนมีโทษ ไร้ประโยชน์แก่ตัวอย่ามัวหลง
หากรักตนต้องละอย่าทะนง คิดประสงค์สรรสร้างทางธรรมา
จงอยู่เหย้าเฝ้าบ้านอ่านหนังสือ ให้สมชื่อสมศักดิ์นักศึกษา

ยามค่ำคืนดื่นดึกหมั่นตรึกตรา คิดค้นคว้าหาทางเพื่อสร้างตน
เที่ยวเตร่ดูการละเล่นเช่นโขนหนัง ไปทุกครั้งเสื่อมศรีไม่มีผล
นักเรียนต้องเคร่งครัดหัดอดทน อย่าดื้อด้นเดินข้างหนทางเลว
ภาพยนตร์และดนตรีมีมากหลาย จูงหญิงชายให้หลงจนลงเหว
เร่งเร้าใจไฟกามลุกลามเร็ว ถึงกับเหลวไหลไปในทางทราม
การพนันยิ่งร้ายหลายสถาน ทำลายการศึกษาน่าเกรงขาม
เป็นนักเรียนอนาคตจะงดงาม ต้องหักห้ามกมลเป็นผลดี
จงรู้จักประหยัดหัดถนอม สู้อดออมเงินทองไม่หมองศรี
ต่อนานไปภายหน้าไม่ราคี อาจเป็นที่บูชามหาชน
คบคนพาลพาลพาไปหาผิด เลือกคบมิตรที่ดีคงมีผล
คนใดดีมีธรรมประจำตน จงคบคนนั้นไว้ไม่มีภัย
เพื่อนต่างเพศสนิทนักมักมีพิษ เพราะแรงฤทธิ์ตัณหาพาหลงใหล
คบกันได้อย่าให้เพลินจนเกินไป ป้องกันไฟกิเลสกามตามสมควร
ผู้เกียจคร้านการศึกษาอย่าฉงน ถึงคราวตนตกต่ำต้องกำสรวล
จะหันหน้าพึ่งใครใจรัญจวน เกียจคร้านล้วนนำความเสื่อมทรามลง
หากหวังความก้าวหน้าอย่าเกียจคร้าน ทุกวันวารหมั่นศึกษาอย่ามัวหลง
เมื่อเรามีความรู้อยู่ดำรง จะประสงค์สิ่งใดสมใจปอง
อบายมุขทุกข้อพี่ขอห้าม น้องเชื่อตามวาทีไม่มีหมอง
พี่นำมากล่าวถ้อยแบบร้อยกรอง เป็นธรรมของพระพุทธองค์ผู้ทรงญาณ
ผู้นับถือพุทธธรรมจำใส่จิต ชั่วชีวิตยังจำซึ่งคำขาน
แม้พระองค์ล่วงลับไปกับกาล คำสอนท่านยังอยู่คู่โลกา
พี่หวังให้น้องดีมีความสุข ปราศจากทุกข์โทษทัณฑ์หมดปัญหา
จึงพากเพียรค้นคิดลิขิตมา ด้วยเมตตาปรานีมีในใจ
ขอให้น้องจงจำคำสั่งสอน พี่วิงวอนเตือนมาอย่าเหลวไหล
อันความชั่วทุกอย่างจงห่างไกล และฝักใฝ่ศึกษาอย่ามัวซน
ในที่สุดคำกลอนอักษรสาร จากดวงมานของพี่มีกุศล
ขอให้น้องปราศทุกข์สุขกมล ประสบผลสัมฤทธิ์สมจิต เทอญ.

ในอดีตกาล มีสถานที่อันเป็นป่าน่ารื่นรมย์ยิ่งแห่งหนึ่ง ระหว่างแคว้นทั้ง ๓ มีแคว้นมคธเป็นต้น พระโพธิสัตว์เกิดในตระกูลพราหมณ์มหาศาล ในแคว้นมคธ ครั้นเจริญวัยแล้ว ละกามออกไปยังป่านั้น สร้างอาศรม บวชเป็นฤาษี ในที่ไม่ห่างจากอาศรมของฤาษีนั้น มีนกพิราบสองตัวผัวเมีย อยู่ที่ป่าไผ่แห่งหนึ่ง งูตัวหนึ่งอยู่ที่จอมปลวก สุนัขจิ้งจอกอยู่ที่พุ่มไม้ หมีอยู่ที่พุ่มไม้อีกแห่งหนึ่ง สัตว์ทั้ง ๔ นั้น เข้าไปหาพระฤาษีแล้วฟังธรรมตามเวลาอันสมควร

ครั้นต่อมาวันหนึ่ง นกพิราบสองผัวเมีย ออกจากรังไปหาอาหาร เหยี่ยวได้เฉี่ยวเอาลูกน้อยซึ่งบินตามหลังไป แล้วจิกกินทั้งที่ลูกนกส่งเสียงร้อง นกพิราบเสียใจมาก คิดว่าความรักนี้ทำให้เราทุกข์ใจเหลือเกิน จึงไปยังสำนักของดาบส สมาทานอุโบสถแล้วนอนอยู่ ณ ที่สมควรแห่งหนึ่ง เพื่อข่มความเสียใจ อันเกิดจากความรัก

ฝ่ายงู ออกจากที่อยู่ไปหากิน ได้ไปยังทางสัญจรของฝูงโค เพราะกลัวเสียงเท้าโค จึงหลบเข้าไปยังจอมปลวกแห่งหนึ่ง ครั้งนั้น โคอุสภะซึ่งเป็นโคมงคลของนายบ้าน เข้าไปเอาสีข้างถูจอมปลวก ได้เหยียบงูนั้น งูโกรธจัด จึงกัดโคอุสภะนั้นถึงแก่ความตาย พวกชาวบ้านทราบข่าวว่า โคตาย จึงพากันมาบูชาด้วยดอกไม้เป็นต้น ขุดหลุมฝังแล้วกลับไป งูคิดว่า เราฆ่าโคนี้ เพราะความโกรธ ทำให้คนเป็นจำนวนมาก ต้องเศร้าโศกเสียใจ ถ้าเรายังข่มความโกรธไม่ได้จะไม่ออกไปหากิน จึงไปยังอาศรมของฤาษี สมาทานอุโบสถเพื่อข่มความโกรธแล้ว

ฝ่ายสุนัขจิ้งจอก ออกไปหากินพบซากช้าง เข้าไปภายในท้อง ซากช้างนั้นได้ยุบลงสุนัขจิ้งจอกออกมาข้างนอกไม่ได้ ติดอยู่ในท้องช้างหลายวัน ได้รับความทุกข์ทรมานมาก ต่อมาวันหนึ่ง ฝนตกลงมาอย่างหนัก ทำให้หนังของช้างเน่า จึงออกมาได้ คิดว่า เพราะความโลภเราจึงประสบความทุกข์นี้ ถ้ายังข่มความโลภไม่ได้ จะไม่ออกไปหากิน ไปยังอาศรมพระฤาษีสมาทานอุโบสถเพื่อข่มความโลภ

ฝ่ายหมี เกิดความโลภจัด ออกจากป่าไปยังหมู่บ้านชายแดน แคว้นมัลละ พวกชาวบ้านบอกต่อ ๆ กันว่า หมีเข้ามายังหมู่บ้าน ต่างถือธนูและท่อนไม้เป็นต้น ออกไปล้อมพุ่มไม้ที่หมีนั้นหนีเข้าไปช่วยกันทุบตีจนศีรษะแตก เลือดไหล หมีนั้นคิดว่า ความทุกข์นี้เกิดแก่เราเพราะความโลภจัด ถ้าเรายังข่มความโลภนี้ไม่ได้ จะไม่ออกไปหากิน ไปยังอาศรมของพระฤาษีสมาทานอุโบสถ เพื่อข่มความโลภนั้น

แม้ฤาษีเอง ก็ตกอยู่ใต้อำนาจของมานะถือตัว เพราะอาศัยชาติตระกูล จึงไม่สามารถจะทำฌานให้เกิดขึ้นได้

ครั้งนั้น พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่ง ทราบว่าเขาเป็นผู้ถือตัว คิดว่า ผู้นี้ไม่ใช่คนธรรมดา เป็นพุทธางกูร จะได้บรรลุสัพพัญญุตญาณในกัลป์นี้ เราจักทำการข่มมานะผู้นี้แล้วทำให้เขาได้ฌานสมาบัติ ในขณะที่ฤาษีกำลังนอน ในบรรณศาลา จึงมาจากป่าหิมพานต์ นั่งบนแท่นของฤาษี ฤาษีทราบว่าพระปัจเจกพุทธเจ้านั่งบนอาสนะของตน มีความโกรธ เข้าไปหา ชี้หน้าด่าว่า เจ้าสมณะโล้นถ่อยกาฬกิณี จงฉิบหาย เจ้ามานั่งบนแผ่นหินที่นั่งของข้าทำไม

พระปัจเจกพุทธเจ้าได้พูดกับฤาษีนั้นว่า ท่านสัตบุรุษทำไม ? จึงถือตัวนักเล่าอาตมาบรรลุปัจเจกพุทธญาณแล้ว ท่านก็จะเป็นพุทธสัพพัญญูในกัลป์นี้ ท่านเป็นหน่อเนื้อพุทธะบำเพ็ญความดีมาแล้ว เมื่อเวลาผ่านไปเท่านี้ จะเป็นพระพุทธเจ้า ทรงพระนามว่าสิทธัตถะ ได้ให้โอวาทว่า ท่านเป็นผู้ถือตัว หยาบคาย ร้ายกาจเพื่ออะไร ? ทำอย่างนี้ไม่สมควรแก่ท่านเลยฤาษีนั้น ก็ยังไหว้ท่าน และไม่ถามว่า ตนเองจะได้เป็นพระพุทธเจ้าเมื่อไร ? พระปัจเจกพุทธเจ้าพูดกับเขาว่า ท่านไม่รู้หรอกว่า เราก็มีชาติสูงและมีคุณใหญ่เหมือนกัน ถ้าแน่จริง ก็เหาะให้ได้เหมือนเราสิได้เหาะขึ้นไปในอากาศโปรยฝุ่นที่เท้าของตนลงบนมวยของเขาแล้ว กลับไปยังป่าหิมพานต์

ฤาษีเกิดความสลดใจ หลังจากพระปัจเจกพุทธเจ้าไปแล้ว คิดว่า พระสมณะนี้มีร่างกายหนัก แต่เหาะไปเหมือนปุยนุ่นที่ถูกลมพัด เราไม่ไหว้ท่าน ไม่ถามท่านด้วยความเย่อหยิ่งเพราะชาติ ขึ้นชื่อว่า

ชาติชั้นวรรณะ จะทำอะไรได้ การประพฤติศีลเท่านั้นเป็นคุณใหญ่ในโลกนี้แต่มานะนี้ของเราเมื่อเจริญขึ้น มีแต่จะนำไปสู่นรก ถ้าเรายังข่มมานะนี้ไม่ได้ จะไม่ไปหาผลาผลจึงเข้าสู่บรรณศาลา สมาทานอุโบสถเพื่อข่มมานะ

เรื่องปัญจอุโบสถชาดกนี้ แสดงให้เห็นว่า ความทุกข์และภัยอันตรายที่เกิดขึ้นกับมนุษย์เป็นส่วนตัว หรือสังคมก็ตาม มักเกิดขึ้น เพราะความขาดศีลธรรม การแก้ไขความทุกข์และภัยอันตรายนั้น ควรแก้ด้วยศีลธรรม ไม่ควรแก้ด้วยกิเลส หรือ ด้วยอบายมุข เช่น เสพสิ่งเสพติดและเที่ยวเตร่เสเพล เป็นต้น เพราะยิ่งเพิ่มปัญหาให้มากและกว้างขวางออกไปอีก การเข้าจำอุโบสถสงบจิตใจ จะทำให้เกิดปัญญามองเห็นวิธีแก้ไขปัญหาที่ถูกต้องได้

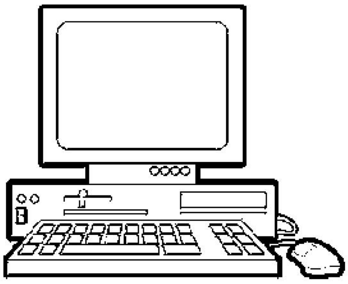
วิชาเหมือนสินค้าอันมีค่าอยู่เมืองไกล ต้องยากลำบากไปจึงจะได้สินค้ามา
จงตั้งเอากายเจ้าเป็นสำเภาอันโสภา ความเพียรเป็นโยธาแขนซ้ายขวาเป็นเสาใบ
นิ้วเป็นสายรยางค์สองเท้าต่างสมอใหญ่ ปากเป็นนายงานไปอัชฌาสัยเป็นเสบียง
สติเป็นหางเสือถือท้ายเรือไว้ให้เที่ยง ถือไว้อย่าให้เอียงตัดแล่นเลี่ยงข้ามคงคา
ปัญญาเป็นกล้องแก้วส่องดูแถวแนวหินผา เจ้าจงเอาหูตาเป็นล้าต้าฟังดูลม
ขี้เกียจเป็นปลาร้ายจะทำลายให้เรือจม เอาใจเป็นปืนคมยิงระดมให้จมไป
จึงจะได้สินค้ามาคือวิชาอันพิสมัย จงหมั่นมั่นหมายใจอย่าได้คร้านการวิชา.

นักเรียนทั้งหลาย บัดนี้ท่านเรียนหลักสูตรการฝึกพิมพ์ดีด หลักสูตรเร่งรัดมาจนถึงบทสุดท้ายแล้ว เมื่อท่านพิมพ์มาถึงตรงนี้ แสดงว่าท่านได้เรียนจบหลักสูตรนี้แล้ว ที่เหลือก็คือความชำนาญในการพิมพ์ ซึ่งท่านจะต้องหมั่นฝึก หมั่นพิมพ์อยู่บ่อยๆ เสมอๆ แล้วความชำนาญของท่าน จะมีเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ และท่านก็จะเป็นนักพิมพ์สัมผัสที่ดี ที่ชำนาญไม่อายใครได้คนหนึ่ง และสามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพได้สบายทีเดียว

หากท่านฝึกพิมพ์ตามที่ตำราบอกอย่างเคร่งครัดแล้วไซร้ เชื่อเหลือเกินว่า ท่านจะต้องเป็นนักพิมพ์สัมผัสได้อย่างแน่นอน เมื่อท่านเรียนมาถึงบทนี้ แม้ท่านจะยังพิมพ์ได้ไม่เร็วนัก ท่านก็ไม่ต้องกังวลใจแต่อย่างใด ขอให้อดทนหมั่นพิมพ์บ่อยๆ เสมอๆ ให้ทบทวนตั้งแต่ต้นจนจบไปเรื่อยๆ โดยยึดหลักที่ว่าให้ “ถูกต้องตามแบบ” และ “ทำตามคำสั่ง” แล้วในที่สุด ความเร็วจะตามมาเองโดยอัตโนมัติ เมื่อจบบทเรียนนี้แล้ว ขอให้ท่านหาหนังสืออื่นๆ เล่มใดก็ได้ทั้งนั้น ที่มีบทความให้พิมพ์เยอะๆ มาฝึกพิมพ์สัมผัสต่อไปได้เลย ยิ่งพิมพ์มากท่านก็จะยิ่งมีความชำนาญมาก แล้วในที่สุดท่านก็จะเป็นนักพิมพ์สัมผัสที่เก่งกาจคนหนึ่งแน่นอน

ขออวยพรให้ทุกท่าน ได้สำเร็จตามความประสงค์ จงทุกประการ....

****

<u>การนับความเร็วในการพิมพ์</u>

หลักการนับความเร็วในการพิมพ์สัมผัส ว่าสามารถพิมพ์ได้กี่คำต่อนาทีนั้น สำหรับพิมพ์สัมผัสภาษาไทยมีหลักการนับคือ ให้นับจังหวะการเคาะแป้นอักษร **๔ เคาะ** จะเท่ากับ **๑ คำ** ไม่ว่าจะเป็นการเคาะปุ่มอักษรตัวใดก็ตาม ล้วนแล้วแต่นับเป็นการเคาะด้วยทั้งสิ้น แม้แต่การเคาะคานเว้นวรรค สเปซบาร์ (Space bar) ก็นับว่าเป็นการเคาะด้วยเช่นกัน ตามจำนวนของนิ้วที่เคาะลงไป จากนั้นจึงนำไปจับเวลา ว่าพิมพ์ได้กี่คำต่อนาที (ยกเว้นการเคาะปุ่มแท็บ (Tab) เพื่อย่อหน้านั้น ไม่นับเป็นการเคาะในที่นี้) ส่วนการพิมพ์สัมผัสภาษาอังกฤษนั้นให้นับ **๖ เคาะ** เป็น **๑ คำ**

ว. สุขศรี

ผู้เขียนตำราหลักสูตรพิมพ์สัมผัส หลักสูตรเร่งรัด

ตำราฝึกพิมพ์สัมผัส ภาษาอังกฤษ

English Version

เวอร์ชั่น

27/12/50

คำนำ

การฝึกพิมพ์สัมผัสภาษาอังกฤษนี้ เชื่อว่าผู้ฝึกคงจะผ่านการฝึกพิมพ์ภาษาไทยซึ่งยากกว่ามาแล้ว ดังนั้นการฝึกพิมพ์ภาษาอังกฤษก็จะง่ายกว่าพิมพ์ภาษาไทย เพราะตัวอักษรของภาษาอังกฤษ มีเพียง 26 ตัว และการกดปุ่มชิฟ (Shift) หรือปุ่มตัวยกนั้น จะใช้ในกรณีที่ต้องการพิมพ์อักษรตัวใหญ่ หรืออักขระพิเศษในบางกรณีเท่านั้น

อันดับแรกให้นักเรียนรู้จัก **แป้นเหย้า** ของภาษาอังกฤษเสียก่อน ซึ่งสำหรับตำแหน่งของแป้นเหย้าก็ตรงกับตำแหน่งในแป้นเหย้าของภาษาไทยเช่นกัน คือ

a s d f	j k l ;
มือซ้าย	มือขวา

ก้อยซ้าย a นางซ้าย s กลางซ้าย d ชี้ซ้าย f
ชี้ขวา j กลางขวา k นางขวา l ก้อยขวา ; (เซมิโคล่อน)

ให้นักเรียนสังเกตที่แป้นพิมพ์คีย์บอร์ด ตรงตำแหน่งของแป้นเหย้า ที่ตัวอักษร f และ j จะมีขีดเล็กๆ นูนๆ อยู่นิดหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนสามารถวางนิ้วชี้ทั้งสองข้างให้ตรงกับแป้นเหย้าได้โดยที่ตาไม่ต้องมองแป้นพิมพ์เลย

สำหรับหลักสำคัญในการฝึกพิมพ์สัมผัสภาษาอังกฤษนั้น ก็คล้ายกับการฝึกพิมพ์ภาษาไทย คือ อย่าใจร้อน อย่าใจเร็ว อย่าอยากเป็นเร็วๆ อย่าพิมพ์เร็วทั้งที่พิมพ์ผิดมากกว่าถูก เพราะจะติดเป็นนิสัยและจะแก้ได้ยาก จะทำให้เป็นนักพิมพ์สัมผัสที่ดีได้ยาก

ให้ค่อยๆ ฝึกไปตามบทเรียนและแบบฝึกหัดไปตามลำดับ ห้ามข้ามขั้นตอนโดยเด็ดขาด เพราะจะทำให้เกิดความยุ่งยากในข้างหน้าได้

คำแนะนำ

การเคาะเว้นวรรค ให้ใช้นิ้วโป้งขวาหรือซ้ายเคาะเท่านั้น

พยายามอย่ามองแป้นพิมพ์ ให้มองเฉพาะที่แบบฝึกหัดเท่านั้น

บทที่ 1

ให้นักเรียนพิมพ์อักษรต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรค ระหว่างคำ 1 ที

asdfjkl; asdfjkl; asdfjkl; asdfjkl; asdfjkl; asdfjkl; asdfjkl;

ให้นักเรียนพิมพ์อักษรต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรค ระหว่างคำ 1 ที

a;sldkfj a;sldkfj a;sldkfj a;sldkfj a;sldkfj a;sldkfj a;sldkfj

ให้นักเรียนพิมพ์อักษรต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรค ระหว่างคำ 1 ที

slfjdkfja; slfjdkfja; slfjdkfja; slfjdkfja; slfjdkfja; slfjdkfja;

ให้นักเรียนพิมพ์อักษรต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรค ระหว่างคำ 1 ที

a;fjsldk a;fjsldk a;fjsldk a;fjsldk a;fjsldk a;fjsldk a;fjsldk

ให้นักเรียนพิมพ์อักษรต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 1 ที

fa sa ja ka la ; da sad kad lad fad dad ; jad jas kal laf las ;

คำแนะนำ

พยายามจำนิ้วให้ถูกต้อง ว่าต้องกดที่ปุ่มอักษรใด ห้ามใช้ผิดนิ้ว ผิดหน้าที่เป็นอันขาด

****

บทที่ 2

การก้าวนิ้ว

ต่อไปเป็นการฝึกก้าวนิ้ว ไปยังปุ่มอักษรอื่น ให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งของนิ้วที่จะกดอักษร ห้ามใช้นิ้วผิดตำแหน่ง ผิดหน้าที่เป็นอันขาด และเมื่อก้าวนิ้วไปกดปุ่มอักษรใดๆ แล้ว จะต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่ตำแหน่งแป้นเหย้าตามเดิมเสมอ

มือซ้าย

นิ้วชี้ g

มือขวา

นิ้วชี้ h นิ้วก้อย ‘ (Left single quotation mark)

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 1 ที

jag gag hag lag kasha jags dash gal fag fad half hah ‘pep’

****

บทที่ 3

ต่อไปเป็นการฝึกก้าวนิ้ว ไปยังปุ่มอักษรแถวบน ให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งของนิ้วที่จะกดอักษร ห้ามใช้นิ้วผิดตำแหน่ง ผิดหน้าที่เป็นอันขาด และเมื่อก้าวนิ้วไปกดปุ่มอักษรใดๆ ในแถวบนแล้ว จะต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่ตำแหน่งแป้นเหย้าตามเดิมเสมอ

มือซ้าย

นิ้วก้อย q นิ้วนาง w นิ้วกลาง e นิ้วชี้ r t

มือขวา

นิ้วชี้ y u นิ้วกลาง I นิ้วนาง o นิ้วก้อย p [ ] (Left-right square bracket)

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 1 ที

port wert rest yawl tour rust [toy] quart [west] sigil [wig]

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 1 ที

quips whist root soft popular populate [ropy] stogy [quiet]

ให้นักเรียนพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างประโยค 2 ที

this is a toy that is toys there are toys they are toys

ให้นักเรียนพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างประโยค 2 ที

this is a dog that is a dog there are dogs they are dogs

****

บทที่ 4

ต่อไปเป็นการฝึกก้าวนิ้ว ไปยังปุ่มอักษรแถวล่าง ให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งของนิ้วที่จะกดอักษร ห้ามใช้นิ้วผิดตำแหน่ง ผิดหน้าที่เป็นอันขาด   และเมื่อก้าวนิ้วไปกดปุ่มอักษรใดๆ ในแถวล่างแล้ว จะต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่ตำแหน่งแป้นเหย้าตามเดิมเสมอ

มือซ้าย

นิ้วก้อย z   นิ้วนาง x   นิ้วกลาง c   นิ้วชี้ v b

มือขวา

นิ้วชี้ n m นิ้วกลาง , (Single low-9 quotation mark)   นิ้วนาง . (Full stop)   นิ้วก้อย / (Slash)

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

my boy girl zoo exam’s might computer victory boot

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

number one elephant, horse, cow, buffalo, monkey, birds,

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

stop. shoot. now. black/white red/blue mask zambo

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

zebra boxy burn blue zigzag zero xenon xenophobe

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

xylophone yahoo yacht yard year connect volcano

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

middle boy, girl, man, woman, vice question kings

ให้นักเรียนพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรค 1 ที

the man who saw tomorrow. he is see tomorrow.

****

บทที่ 5

ต่อไปเป็นการฝึกก้าวนิ้ว ไปยังปุ่มอักษรแถวบนสุด ให้นักเรียนรู้จักตำแหน่งของนิ้วที่จะกดอักษร ห้ามใช้นิ้วผิดตำแหน่ง ผิดหน้าที่เป็นอันขาด และเมื่อก้าวนิ้วไปกดปุ่มอักษรใดๆ แล้ว จะต้องรีบก้าวนิ้วกลับมาวางที่ตำแหน่งแป้นเหย้าตามเดิมเสมอ

มือซ้าย

นิ้วก้อย 1 2 นิ้วนาง 3 นิ้วกลาง 4 นิ้วชี้ 5 6

มือขวา

นิ้วชี้ 7 8 นิ้วกลาง 9 นิ้วนาง 0 นิ้วก้อย – (Hyphen-minus) = (Equal sign)

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

123456 7890 -=

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

11 22 33 44 55 66 77 88 99 00 -- ==

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 5 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

21 cow, 40 horse, 43 elephants, 57 dog, 68 pig, 91 hen.

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 5 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 1 ที

40 – 92 – 19 – 76 – 2550 – 2007 – 1984

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 5 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

50-5=45, 80-2=78, 45-4=41, 78-9=69

****

บทที่ 6

การใช้ปุ่มชิฟ (Shift)

ต่อไปเป็นการใช้ปุ่มชิฟ เพื่อที่จะพิมพ์อักษรตัวแรกของประโยคให้เป็นอักษรตัวใหญ่ เพราะในการพิมพ์ประโยคของภาษาอังกฤษ มีกำหนดไว้ว่าอักษรตัวแรกของประโยคจะต้องเป็นอักษรตัวใหญ่เสมอ หรือใช้กับคำนามเฉพาะ หรือคำที่เป็นชื่อบุคคล หรือสถานที่เฉพาะตัวเท่านั้น

ตัวอย่าง อักษรตัวใหญ่สำหรับนำหน้าประโยค

This is a man. (ตัว T เป็นอักษรใหญ่)

What is this? (ตัว W เป็นอักษรใหญ่)

ตัวอย่างอักษรตัวใหญ่ ที่เป็นคำนามเฉพาะ

My name is Somchai. ชื่อของฉันคือสมชาย (คำว่าสมชาย เป็นคำนามเฉพาะ)

I live in Bangkok. ฉันอาศัยอยู่ในกรุงเทพ (คำว่ากรุงเทพ เป็นคำนามเฉพาะ)

ข้อควรระวัง การกดปุ่มชิฟ ให้ใช้นิ้วก้อยกดเท่านั้น จะใช้นิ้วอื่นกดแทนไม่ได้เป็นอันขาด ซึ่งหลักการกดปุ่มชิฟ ก็เช่นเดียวกันกับหลักการพิมพ์ในภาษาไทยเช่นกัน คือ

- นิ้วก้อยซ้ายสำหรับกดชิฟด้านซ้าย ในกรณีพิมพ์อักษรใหญ่ด้านขวา
- นิ้วก้อยขวาสำหรับกดชิฟด้านขวา ในกรณีพิมพ์อักษรใหญ่ด้านซ้าย

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

ASDF GH JKL;' ASDF GH JKL;'

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

This That The What When Where Why How

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

There Those Thailand Siam That'll do That' all

****

บทที่ 7

ต่อไปเป็นการใช้ปุ่มชิฟ กับปุ่มอักษรแถวบน - แถวล่าง และแถวอื่นๆ ที่เหลือ

ให้นักเรียนพิมพ์คำต่อไปนี้ 10 บรรทัด โดยเคาะเว้นวรรคระหว่างคำ 2 ที

QWERT YUIOP[ ] !#$%^ &*( )_+ ZXCVBNM< >?

ให้นักเรียนพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ 3 จบ

May the meritorious fruits accruing
from the study of this book
be dedicated for the benefit of George, Annie, Alice, Lilian, Richard, Harry, Alfred George, Arthur, Norman, Ivan (ne Lee) & Evelyn Ayre, Ellen Mary Stokell, Hannah Carr, George & Charles F. Lee, Elizabeth, John & Margaret Curry, Anne Fenwick, Annie Jarman, Dennis George, Dennis Arthur & Malcolm Woods, Emily Mary Casbon, William Jabez & Ethel Dawes, Moses Edmund, Gladys, Hilda, Cecil, Reginald and

Marie Heaton wherever they have been reborn.

Preface to the First Edition

How this book should be used

Most problems in the world can be traced back to the habits of the people inhabiting the world — the things we do, say and think until having become used to it. These habits can either be good or bad. Supposing you have good habits, the sort of things which you do, say and think again and again will be the things that bring you happiness in life — especially the habit of being responsible for human dignity on a personal level, human dignity of others in society and responsibility for fair economics. All the thirty-eight virtues discussed in this Manual of Peace need to become our habits if they are to be of any use to us — simply to know 'about' the virtues is of no use to us. The aim in studying this Manual for students of all levels should be to incorporate the virtues as their habits following the following four stage plan:

1. in the short term to learn rules and regulations that protect us from behaviors contrary to the virtues of the blessings;
2. in the medium term to educate ourselves according to the information on each blessing in the text to get answers to three questions about the virtue, namely:

'what' they are (concept and definition);
'why' the Buddha taught them (why a particular behavior was either prohibited or advocated) and;
'how' they can be put into practice in everyday life.

3. Doing that virtue so regularly that it becomes

our habit
4. train up the people around you to practice the thirty-eight blessings as their habits.
The important conclusion we get from this three stage process of acquiring the thirty-eight blessings of life is that we need to look deeply at ourselves to see how many of the virtues we have accrued for ourselves first. We should regard ourselves as still in our infancy as far as the spiritual teachings go, and make the appropriate adjustments. Only when we've mastered ourselves can we have something to offer to the world, to reach out to others as a good friend to build up a network of virtue in society.

ให้นักเรียนพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ 3 จบ

Education on inner peace in the style laid before us in this Manual of Peace, is a must for humanity today. Modern day education has many shortcomings as illustrated ironically by the fact that the majority of today's disasters, come from supposedly the best educated being on this planet — namely the human being. The trouble with much of the curriculum materials taught in schools nowadays is that they ignore the concept of peace completely. The higher one goes in education, the narrower one's knowledge becomes and the further it becomes estranged from the concepts fundamental to peace. Many of the violent acts committed in the world are perpetrated by highly educated persons and often the victims are those who have received little education. Education for peace needs to start by imparting awareness of the consequences of one's own actions to young people — because every action, whether good or bad, has an effect on the doer's life and others' lives as well. One cannot afford to be

complacent or irresponsible about one's actions. This is why any form of education which advocates certain actions by a student has to have considerations of the peacefulness of those actions built into it, in order to prevent the sort of misdeeds done intentionally or unintentionally that upset society. The sort of education that provides awareness of peace issues is known as 'Inner Peace Education' (IPE). It is a form of education that helps us know ourselves better and know how to manage life properly. As a result, it is the key success factor behind the world peace that we are striving for. Provision of IPE is not as straightforward as conventional curriculum content. However, as compared with usual spiritual provisions in school, it has the advantage of not being based on belief or faith — but rather experience and evidence. It is based on practical knowledge. It's applied knowledge that offers each person an individual approach to true happiness regardless of race, nationality, religion, culture or occupation. It is knowledge that can form a firm foundation to any other form of academic knowledge to guarantee that the applications of that knowledge are for peace. It is self-education that you can start upon anytime, anywhere (for as long as you are still a human being!) — and can be practiced throughout the day alongside our regular daily activities in order to increase our efficiency and effectiveness. It maximizes the efficiency of our time management, rather than being a burden on our time — if a certain period of time each day is allocated to it. It needs no formal classroom, and demands no tuition fees either!

ให้นักเรียนพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ 5 จบ

My e-mail is : winy@hotmail.com
e-mail is electronics letter.
www.thaimail.com, www.thaiware.com, www.pantip.com
Telephone : 1234567890

ให้นักเรียนพิมพ์ประโยคต่อไปนี้ 3 จบ

Case Histories of Schools Participating in the Path of Progress IPE Scheme
Suteetorn Kindergarten, Nakorn Prathom, Thailand.
"We find that the teachings of the 'Path of Progress' programme eminently suitable to the curriculum at our school. The 'Path of Progress' program helps students realize the value of morality. Students can also adapt these morals to practice in their daily lives. The Home of Peace program focuses more on the practices of the learners, so students can really practice what they have learned. This is the reason why both programs are so beneficial for our school. At the beginning, we taught the Manual of Peace to small groups of students. As years went by, more students got interested, so we had to change the workshop format into assemblies. We had such an assembly each day for the students from first to sixth grade. Furthermore, our school has many activities that are involved with morals and ethics. For example, the school will let the students meditate along to an audio cassette of meditation instruction. The students usually attend Buddhist services and practice meditation afterwards. Later, the students have their own group discussions to analyze and comment about how they can improve their virtues. Kindergarten infants, do not join the assembly,

but they will have a homeroom teacher. Most of the time, the teacher focuses on meditation practice. The teaching for them makes heavier use of illustrations to overcome their reading difficulties. Also, they seem to enjoy looking at the pictures too.

We once had a boy named Pruchya. He had received an ‘Olympic’ gold medal for winning a math contest. In all his interviews, Pruchya said that he always wishes to be a virtuous person rather than being merely a smart one. From listening to his interview, it made us really proud to see that he had lived up to our ideals of a good student.

In my opinion too, to be a virtuous child is more important than to be an intelligent one because at least virtuous people can co-exist peacefully in the world. If a person is endowed with self-discipline, they have the potential to develop intelligence and have a successful future. When the youth have morality in their hearts, they can differentiate what is right or wrong. They have awareness of the consequences of every action they do. Therefore they perform good deeds for the benefit of themselves, society and the world.”

Headmistress

Interreligious participation in the ‘Path of Progress’.

Christians, Buddhists & Moslems take the teachers’ round of the ‘Path of Progress’ so that they can accurately pass on the IPE concepts to their schoolchildren.

School Track Record:

2,600 students from kindergarten to Grade 6 have joined the 'Path of Progress' Ethics Quiz Contest every year from 1990 to present;
first prize winner in the primary school category for 1998;
first prize in the primary school team category for 2000, 2001 and 2002;
recognized by the Thai Ministry of Education as 'best school for cultivation of virtue in students'
Singha Samutra High School, Chonburi, Thailand
"The intention of our school in joining the 'Path of Progress' scheme was originally only to evaluate the level of knowledge of our students concerning the Buddha's teachings and also to see where our students stood as compared to other schools.

However, when I saw the students' enthusiasm in joining the competition, I too started to read the book, the Manual of Peace. I started to be involved gradually with tutoring the students for competitions. After teaching for a while, I became fascinated by the Buddha's teachings. I felt that I had become a better person morally as well as spiritually. '
I think one of the reasons has to do with the fact that I am teaching Manual of Peace to the students. I mean, can you imagine a person managing to teach Manual of Peace without understanding moral or ethics themselves? I couldn't be like that.

So I felt like my attitude towards life has completely changed because of this book. The most rewarding thing I have witnessed is to

be able to transfer my knowledge about how
to conduct good deeds to my students. I try to
put the basic teaching from Manual of Peace into
all of my mainstream lessons."

One single teacher's effort, inspired senior
students to organize a tutorial activity of peace
for their juniors. Finally it became the most
popular club amongst our students."
Sompong Hunsadee: Coordinating Teacher
School Track Record:
3,800 high school students from Grade 7-12
joining the 'Path of Progress' Ethics Quiz Contest
every year from 1983 to present;
first prize in the team category for seven years
running from 1993-9;
first prize in the individual and team categories
for the 19th contest.
first prize in the secondary school team category
in 2002.

Recovery of a former drug-addict
"Ever since I was born, the person I
remembered seeing the most is my mother. She
always taught me to be a good person and to
do good things to others as well. Well, you may
think I would probably turn out to be just like
Qualified teachers instruct their students. Teachers need
to be role models of IPE and knowledgeable of its concepts to
instill virtuous habits in their students.
14 A Manual of Peace: 38 Steps towards Enlightened Living
other kids but it's not so.
It started when I was in high school. I had a
big argument with my teacher and therefore, I
decided to drop-out. I thought school was not

necessary any more. Instead of helping my mother, I started to go out every night with my friends. I knew my mother worried about me but I thought I could take care of myself.
One night when I went to a friend 's house, one night, he showed me a small pill that looked like a painkiller. Curious and ignorant as I was, I decided to have my first contact with drugs. After that, I became addicted to drugs and had to steal money in order to buy them daily. At last, I became the drug dealer myself. At that time, I had no choice.

However, I was caught by police and was sent to a juvenile court. My mother then bailed me out from the juvenile prison. The first thing I asked her was, "Why did you help me, Mom?" My mother did not say much. Just the sight of tears in her eyes had already killed me. All she said was, "I love you. I can forgive and will always do so, son." After that day, I decided to stop doing all the bad things and avoided getting back into the vicious circle again.
I decided to go back to school in order to avoid probation. Though I knew that I didn't want to hurt my mother's feelings any more, my subconscious still tempted me to sell drugs to my classmates. There was a big fight in my mind between the good and bad sides. I did not know what to do.

Fortunately, when I was at the point of relapse, my teacher persuaded me to join ethics quiz contest called 'The Path of Progress'. At first, I saw no point in participating in such a

program. Then she gave me a reference book
Student 'Path of Progress' Examinations take place throughout Thailand. Each year more than four million students throughout Thailand participate in the qualifying round of the 'Path of Progress' Ethics Quiz Contest at countless provincial centres supervised by IBS volunteers.

called A Manual of Peace to prepare myself for a contest. I did not know why I went through it. Surprisingly, I was very touched by the content the book offered. This book was the turning point of my life. I learned to love myself, my parents, my teachers, my friends and others in a more productive way. I was taught to think wisely before acting, to choose eloquent and useful words to express myself in and to do good deeds towards myself and other people. From then on, I avoided people who attempted to poison me with drugs or any other bad things. I stopped coming home late. I tried to help my mother in every way I could. Right now, my mother and I understand each other more. I do well at school and my friends now welcome me to join class activities with them. All I would like to say is a big 'thank you' to the Path of Progress. They have changed my life. They helped me find the way out of the dark. I will try to help spread the project to more people in my community. There are many young people who are still stuck in vicious circles. They do not know how to go out of them. Please show them the light at the end of the tunnel. And please try to reach us before the mistakes we make in our lives are too grave.

Mr. Visarut Komkaew
Bang Luang Vithaya High School
Nakorn Pathom, Thailand

A. INTRODUCTION

Welcome to the Manual of Peace. This orientation deals with the principles of ethical study and the value of the Thirty-Eight Blessings contained in this manual. The Manual of Peace contains subject matter which is not difficult — indeed it is very popular in Thailand especially amongst school children where over 4,000,000 annually take examinations in it. In schools where vocational subjects rob the curriculum of more and more time previously dedicated for spiritual studies, the Thirty-Eight Blessings have been forming an extra-curricular recompense in spiritual studies for children in Thailand since 1982.

A.1 Why study spiritual knowledge ?

The first question that comes to mind for many people studying this book is to ask why academic or material knowledge is not sufficient to get by in the world. If a full stomach and a place to sleep were enough to keep the human happy then we wouldn't have to go to the trouble of studying about ethics or about spirituality. However, for every human being, there is something deeper inside us which is always searching for the answers to questions on a deeper level — something which seeks for purpose and meaning in the life we live and the world around us. If supporting yourself were all there was to life then certainly millionaires would be the happiest people on earth. Unfortunately wealth can

only buy physical comfort — money cannot buy the means to nurture e or nourish the mind. For all our qualifications and diplomas we might have, none of them can guarantee us against hunger of the mind. On the contrary, the irresponsible people may use their cunning to do more heinous crimes than they would do if they weren't educated. Thus worldly education cannot guarantee us a happy life or guarantee that we will not end up in jail. This is why we make the distinction between worldly and spiritual knowledge — because spiritual knowledge properly studied can guarantee that we will not be put in jail — it is not only something to fill up our brains — it has transformative power to upgrade the way we think, speak and act.

In the ideal world, our system of education would give us the answers we need to the questions inside ourselves, but in practice, the secular education doesn't manage to fill this gap — and maybe, even if it were to try, it could not — because in some way the personal quest is part of the process of acquiring knowledge. Thus we are forced to look for the answers from alternative sources.

A.2 Fashion and Universal Values

Many things can affect our spiritual progress. Sometimes it can be people, objects, attitudes, situations or experiences we come across in the world. However, for most things, the worth or uselessness of an experience is just a matter of opinion. Are there things then that have a universally uplifting effect on people's lives — that are more than just a mat-

ter of opinion?

Take present day trademarks which are accepted as status symbols by everyone as an example — Mercedes, Adidas — really such companies should pay us to advertise their products, but on the contrary we pay more for a T-shirt with the trademark for the privilege of associating ourselves with the trademark. Why should this be? We feel that associating ourselves with such a symbol somehow improves our own worth. Sometimes we feel that the worth of these things is unchanging, but in fact from age to age these values change according to fashion. In times gone by, people thought in the same way, but they didn't call these things 'brand marketing', or 'trademarks', they called them 'lucky charms' — but again they liked to associate with them as a way of improving their worth or fostering progress in their lives. We still have lucky charms in the present day — things like lucky horseshoes or four-leaf clovers, but their role is diminished if compared to olden times. In olden times the role of charms was much more significant.
Systems of spiritual knowledge are attempts by men to model the values of the world in a way according to unchanging universal values — ways to recognize the things that improve our worth in ways that are eternal and don't differ from person to person. Many bodies of knowledge exist in the world to help us in this respect. They differ in their degree of comprehensiveness. The ideal body of knowledge for us to learn from would perhaps be one with the following characteristics:
Progressive & Sequential something which leads

you step by step from simple to more complex;
Self-Catalyzing creating its own motivation and
enthusiasm to pursue it as you go along;
Exhaustive being applicable to all aspects of life;
Holistic perhaps dealing with problems not just
by symptoms but in their entirety;

Multi-level working on personal, interpersonal,
family, social and global levels equally well;
Non-discriminatory being equally applicable to
those of all cultures;

Multi-Factorial being able to deal not just with
simple problems but with those with many contributing factors;
Facilitating Practical Outlook giving a clear
place to start with problems — not just theory or
philosophy;

Transcending Values allowing us to rise above
mundane and petty values;

Highlighting Opposites giving us clear "curses"
to avoid as well as positive things to aim for.
There are many systems of spiritual values which
fall short of these criteria. Some systems lead to spiritual
exclusivity and even wars against those of
other beliefs which are values no longer suitable
for an age of globalization and tolerance. Some systems
lead their practitioner to shut themselves away
from the world and to ignore social problems. Some
systems confine themselves to their own culture or
language.

Good luck.

แนะนำตัวสัญลักษณ์พิเศษ :

!	Exclamation mark
@	Commercial at
#	Number sign
$	Dollar sign
%	Percent sign
^	Circumflex accent
&	Ampersand
*	Asterisk
(	Left parenthesis
)	Right parenthesis
-	Hyphen-minus
_	Low line
=	Equals sign
+	Plus sign
[	Left square bracket
]	Right square bracket
{	Left curly bracket
}	Right curly bracket
;	Semicolon
:	Colon
‘	Single quotation mark
<	Less-than sign
>	Greater-than sign
?	Question mark
\	Reverse solidus
`	Grave accent
~	Tilde